

Olli Mannonen

TIIHONEN FLEXASI – MEDIA KERTOI

Mistä kirjoitetaan, kun kirjoitetaan Cheekistä?

TIIHONEN FLEXASI – MEDIA KERTOI

Mistä kirjoitetaan, kun kirjoitetaan Cheekistä?

Olli Mannonen
Opinnäytetyö
Kevät 2015
Viestinnän koulutusohjelma
Oulun ammattikorkeakoulu

TIIVISTELMÄ

Oulun ammattikorkeakoulu

Viestinnän koulutusohjelma, journalismin suuntautumisvaihtoehto

Tekijä: Olli Mannonen

Opinnäytetyön nimi: Tiihonen flexasi – media kertoi. Mistä kirjoitetaan, kun kirjoitetaan Cheekistä?

Työn ohjaaja: Pertti Sillanpää

Työn valmistumislukukausi- ja vuosi: Kevät 2015

Sivumäärä: 49

Lahtelaislähtöinen räppäri Cheek on kymmenen viime vuoden aikana hivuttautunut vähitellen suomalaisen popmusiikin suosituimmaksi tekijäksi. Nousukiito huipentui kahteen loppuunmyytyyn konserttiin Helsingin Olympiastadionilla elokuussa 2014. Keskeisimpänä tekijänä Cheekin suosion lopullisessa räjähtämisessä oli osallistuminen television Vain elämää -sarjaan vuonna 2012. Tämän myötä myös media kiinnostui artistista yhä enemmän.

Selvitän opinnäytetyössäni, mistä media kirjoittaa kirjoittaessaan Cheekistä. Aineistona käytän kuuttatoista Cheek-juttua vuosilta 2012–14. Valitsin joukkoon erilaisia juttu- ja lehtityyppejä, jotta saisin mahdollisimman kattavan vastauksen tutkimuskysymykseeni. Tutkimusmenetelmänä käytän aineistolähtöistä sisällönanalyysia.

Tutkimukseni teoriaosiossa käyn läpi rapmusiikin historiaa niin Suomessa kuin kansainvälisestikin. Pääpainon pidin kotimaassa, sillä suomirap asettuu suhteellisen erilaiseen kulttuuriseen kontekstiin Yhdysvaltoihin verrattuna. Tietoperustana käytin aiheeseeni liittyvää kirjallisuutta, muita tutkimuksia, internetkirjoittelua sekä antiikin filosofiaa.

Tutkielmani tulokset eivät sikäli tuottaneet yllätyksiä, että aineistostani päätellen tavallisin aihe Cheekistä kirjoitettaessa on hänen musiikkinsa. Lähes yhtä suosittuja teemoja olivat hänen ärsyttävyytensä sekä ”kova duuni”. Teemoja aineistostani löytyi kaikkiaan parisenkymmentä, joista osa limittyi keskenään tavalla tai toisella. Selvää kuitenkin on, että Cheekin hahmo tarjoaa toimittajille lukuisia lähestymiskulmia.

Asiasanat:

Cheek, hiphop, populaarimusiikki, musiikkijournalismi

ABSTRACT

Oulu University of Applied Sciences
Degree Programme in Communication, Option of Journalism

Author: Olli Mannonen

Title of thesis: From Lahti City to publicity. What does media write about Cheek?

Supervisor: Pertti Sillanpää

Term and year when the thesis was submitted: Spring 2015

Number of pages: 49

During the last ten years, Lahti-based rapper Cheek has become the biggest pop artist in Finland. His triumph culminated in two sold-out concerts at Helsinki Olympic Stadium in August 2014. The key factor for Cheek's massive success was participating in the TV series *Vain elämää* in 2012. Since then, he has also faced increasing interest from media.

In this thesis it is studied which are the favourite subjects when media writes about Cheek. The research material consists of sixteen Cheek-related articles. In order to get more comprehensive results I had different kinds of articles, mostly long interviews but also a few columns. The research method is data based content analysis.

The theoretical part sums up the history of rap music in Finland and in general. To collect the information I used several books and studies, some online news stories and ancient philosophy.

The results of this thesis were not extremely surprising: the most common subject in Cheek articles was his music. Other remarkably popular themes were hard work and the provocativeness of Cheek. Totally there were a few dozen themes overlapping now and then. This thesis indicates that journalists find numerous subjects to write about Cheek.

Keywords:

Cheek, hiphop, music journalism, pop music

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	6
2	KULTTUURINEN KONTEKSTI.....	8
2.1	Hiphop lyhyesti	8
2.2	Suomirapin taustaa	9
2.3	Jare Lahdesta.....	12
2.4	Koko kansan Cheek	13
3	AIEMMIN TUTKITTUA.....	16
3.1	Musiikkijournalismi	16
3.2	Cheek tutkimuskohteena	16
3.3	Muut tutkimukset	17
4	AINEISTO JA MENETELMÄ	18
5	TEEMOJA.....	20
5.1	Musiikki	20
5.2	Ärsyttävyys.....	27
5.3	Kova duuni	30
5.4	Nuoruus ja perhe.....	33
5.5	Muoti ja ulkonäkö	37
5.6	Keikat	38
5.7	Fanit	39
5.8	Vain elämää	40
5.9	Sosiaalinen media.....	42
5.10	Matkailu.....	43
5.11	Menestys.....	44
5.12	Kiire	46
6	JOHTOPÄÄTÖKSET	47
	LÄHTEET.....	48

1 JOHDANTO

Tilapäisiksi uumoillut ilmiöt osoittautuvat toisinaan jolleivät pysyviksi, niin ainakin pitkäkestoisiksi. 1950-luvulla monet vanhemman ikäluokan kansalaiset epäilivät, että rock and roll on ohimenevä muotivillitys. Vaan kuinka kävikään: rockmusiikin evoluution seuraamukset ovat rytmittäneet länsimaisen ihmisen, varsinkin nuoren sellaisen, elämää jo yli puolen vuosisadan ajan. Sukupolvi toisensa jälkeen on löytänyt tuntojensa tulkit, joihin suhtautua fanittaan ja idolisoiden. Elviksen syntyisen sykkähdyttävistä lanneketkutuksista ja 1960-luvun Beatles-hurmoksesta on ajallisesti ehkä kauan, mutta periaatteessa samantyyppisiä massapsykoosimaisia ilmiöitä on nähty kevyen musiikin parissa kosolti sittemminkin.

Suomen oloissa tällaista havaittiin esimerkiksi elokuussa 2014, jolloin Helsingin Olympiastadion täyttyi kahtena iltana faneista, joista innokkaimpien itkunsekainen innostus ei jättänyt epäselväksi omistautumista estradin päätähdelle. Vuonna 1981 syntynyt lahtelainen rap-artisti Cheek, syntymänimeltään Jare Tiihonen, on taivaltanut pitkän tien Suomen viihdemusiikkitaivaan juhliuimmaksi tähdeksi. Vaikka osallistuminen Vain elämää -televisiosarjaan syksyllä 2012 kiistatta vauhditti Tiihosen uraa ratkaisevasti, loppuunmyytyjen stadionkeikkojen taustalla piilee myös vuosien väsymätön keikkailu maakunnissa. Englanninkielisten omakustanteiden ja alkuan pikkuhittien myötä Cheek valtasi vähitellen itselleen suotuisimmat asemat suomirapin ja laajemmin suomalaisen populaarimusiikin nokkimisjärjestyksessä.

Cheek ei varmastikaan ollut ensimmäinen artisti, jota kosiskeltiin Vain elämää -ohjelman ensimmäiselle tuotantokaudelle, mutta ohjelman jälkeen median valokeila on kohdistunut häneen alati kirkkaammin. Tiihonen ei ole lähtenyt enää television viihdeohjelmiin (Jansson 2014, viitattu 7.3.2015) eivätkä Soundin, Rumban ja Suen kaltaiset rockpainotteiset populaarimusiikin erikoislehdet ole milloinkaan olleet hänestä järin kiinnostuneita, mutta esimerkiksi naistenlehdissä ja ilta-päivälehdissä Tiihonen paistatteli esillä enemmän kuin koskaan.

Tutkielmani päämääränä on selvittää, mistä lehdet kirjoittavat kirjoittaessaan Cheekistä. Aineistona minulla on kuusitoista Cheek-artikkelia. Täysin aukotonta vastausta tutkimuskysymykseeni en tietenkään saavuta, sillä otantani ei kata jokaista Cheek-aiheista lehtijuttua tietyltä aikaväliltä. Valitsin

aineistooni enimmäkseen pitkiä Cheek-haastatteluja, aikakauslehtien kansijuttuja ja iltapäivälehtien erikoisjuttuja. Aineistoni on suurimmaksi osaksi Vain elämää -osallistumisen jälkeiseltä mutta stadionkeikkoja edeltävältä ajalta, toisin sanoen kukkeimman Cheek-huuman lakipisteen tienoilta.

Teorialähteinäni käytän suomirapin taustaa kartoittavia teoksia, lehtijuttuja, antiikin filosofiaa ja aiempia opinnäytetöitä. Merkittävässä osassa ovat internetlähteet: Cheek on internetajan tuote ja hänestä on todennäköisesti enemmän tietoa internetissä kuin painotuotteiden sivuilla.

2 KULTTUURINEN KONTEKSTI

2.1 Hiphop lyhyesti

Hiphop-kulttuuri syntyi 1970-luvun alkupuolella New Yorkin Bronxissa mustien ja latinalaisväestöön kuuluvien nuorten tanssijoiden, muusikkojen ja graffitintekijöiden keskuudessa. Perinteisesti hiphopin katsotaan koostuvan ”neljästä elementistä”, joiksi muodostuivat 1970-luvun kuluessa graffitien maalaus, breakdance, DJ-työskentely ja räppääminen. (Nieminen 2003, 168.) On sinänsä mielipidekysymys, tulisiko musiikkia kutsua rapiksi vai hiphopiksi. Tutkielmassani käytän nimitystä rap, sillä suomirap on tämän vuosisadan edetessä muodostunut varsin vakiintuneeksi käsitteeksi alan kotimaisesta tuotannosta puhuttaessa.

Ennenkin oli räpätty äänilevyille, mutta The Sugarhill Gangin *Rapper’s Delightia* (1979) pidetään merkkipaaluna, joka teki rapista varteenotettavan genren kaupallisessakin mielessä. 1980-luvun alussa Grandmaster Flash & The Furious Five’n *The Message* kohosi toiseksi rapin varhaisvaiheen isoksi biisiksi, jolla oli mittava vaikutus myöhempisiin tekijöihin. Hiphop-kulttuurin leviämistä avittivat myös hiphop-elokuvat. New Yorkin 1980-luvun alun hiphop-elämää dokumentoinut *Wild Style* (1983) esitteli tiettävästi ensimmäisenä visuaalisen kulttuurin kaikki ”neljä elementtiä” elokuvamittassa.

Satelliittien välityksellä näkyvät kaapelitelevisiokanavat, niin kutsutut taivaskanavat, olivat erityisen merkittävässä osassa hiphopin leviämisessä mustasta alakulttuurista osaksi maailmanlaajuisia nuorisokulttuurin kirjoja. Vuonna 1981 perustettu Music Television ei aluksi näyttänyt ollenkaan afroamerikkalaisten artistien videoita. Esimerkiksi Herbie Hancockin *Rockit*-kappaleelle (1983) tehtiin video, jossa mustia muusikoita näytettiin mahdollisimman vähän. Vedenjakajana toimi newyorkilaisen rap-trion Run-D.M.C.:n *Walk This Way*. Stadionrockin konkaryhtye Aerosmithin vanhaa hittiä versioinut kappale osoittautui raja-aidat kaatavaksi suosikiksi, joka päätyi pyörimään MTV:n tehosoittoon vuonna 1986. Tätä ennen hiphopia ei ollut näkynyt angloamerikkalaisessa valtavirtamediassa. (Paleface 2011, 35.)

Katujen kapinallisena kulttuurina hiphopia on usein verrattu punkiin. Se tulee lähelle punkin aatteita esimerkiksi tavoissa tuottaa musiikkia. Punkin lailla myös hiphopissa C-kasetit ja omakustanteet

ovat olleet eräs tärkeä tapa tehdä ja levittää omaa musiikkia. (Nieminen 2003, 173.) Punktiin yhteistä on myös uskottavuuden vaaliminen. Kaupallisuus koetaan monesti kirosanana kummassakin ruohonjuuritasolta nousseessa kulttuurissa, joilla on vankka yhteiskunnallinen tausta. Toisaalta rap on nykyään pirstoitunut niin monenlaisiin alalajeihin, että undergroundin tinkimättömyyden ja häpeilemättömän kaupallisen kimaltelevan blingbling-rapin välimaastosta löytyy jotakuinkin mitä tahansa.

Kuitenkin jopa Cheek, kaupallisen suomirapin kiistaton ykköstykki, vannoi aitoutta suurimman suosionsa huipulla:

*Ja mä lupaan pysyy aitona ja aina rokkaa koska
timantit on ikuisia*

- Cheek: Timantit on ikuisia (2013)

2.2 Suomirapin taustaa

Hiphop-kulttuuri rantautui Suomeen 1980-luvun alussa, ensiksi pääkaupunkiseudulle graffitien muodossa. Elokuvateattereissa pyörineet alan klassikot, kuten *Beat Street* ja *Wild Style*, nostattivat pienehkön mittakaavan hiphop-innostusta. Ensimmäiseksi maassamme levytetyksi rap-kappaleeksi katsotaan useimmiten General Njassan vuonna 1983 ilmestynyt *I'm Young, Beautiful and Natural*. Njassa itse tosin on jälkeenpäin todennut pitävänsä kappaletta elektrofunkina. (Paleface 2011, 32.) 1980-luvun jälkimmäisellä puoliskolla kokeiluja uuden tyylin parissa – vahvasti kieli poskessa – tekivät myös suomirockin ikihongat. Juice Leskisen *Heavydiggarin vuorisaarna* ja Popedan *Hei mies -räp* olivat musiikillisesti lähinnä reaktioita amerikkalaisen Beastie Boysin menestykseen. (Paleface, 37.) Rap saatiin myytyä konservatiiviselle rockyleisölle laittamalla genret tehosekoittimeen. Run-D.M.C. teki yhteistyötä Aerosmithin kanssa, ja Beastie Boys hyödynsi hardcore punk -taustaansa yhdistelemällä särökitaroita räppäämiseen. Beastie Boysin menestystä saattoi avittaa myös huumori, jota rapissa ei juuri ollut ennen heitä. (Pernu 2006, viitattu 8.3.2015.)

Humoristinen lähestymistapa hallitsi myös varsinaisen suomenkielisen rapin vaippaikää. Ensimmäisiä huomattavia kaupallisia menestyjiä olivat Pääkkösten ja MC Nikke T:n kaltaiset nimet, joiden hassuttelu upposi tehokkaasti 1990-luvun alun lama-Suomeen. Melkoiseksi ilmiöksi kohosi eritoten

Raptori. Hyvinkäälaistrion esikois-LP *Moe!* oli julkaisuvuotensa 1990 myydyin kotimaisen yhtyeen albumi. Samoihin aikoihin suomirapin aluskasvillisuudessa hääräsi vakavampaan ilmaisuun tähdänneitä, yleensä englanniksi räpänneitä tekijöitä. Marginaaliin jääneet varhaiset pioneerit ottivat etäisyyttä suosittuihin huumoriräppääjiin, joiden katsottiin näivettävän genren uskottavuutta.

Me ollaan kotoisin Hyvinkään ghetosta

jos joku muuta väittää, se on petosta

- Raptori: Suomenkielinen räp-biisi (1991)

Huumorirapin lyhyt kultakausi jätti jälkensä sekä yleisöön että suomalaisiin rapmuusikoihin. Läpi 1990-luvun suomirap pysytteli kaukana valtavirrasta, ja undergroundissakin räppäreitä oli nykytilanteeseen nähden sängen niukasti. Vuosituhannen vaihteessa musiikkityylien suosion kiertokulku oli valmis suomenkielisen rapin uuteen kaupalliseen läpimurtoon. Tällöin ensimmäisenä suuren yleisön huomion herätti helsinkiläinen Fintelligens, jonka esikoissingle *Voittamaton* päättyi Radiomafian soittoon syksyllä 1999. Suomeksi räppääminen tosissaan, kansainvälisen tason rap-tuotanto sekä Fintelligensin amerikkalaisten kollegojen kaltainen uho ja itsevarmuus olivat jotain ennenkuulematonta suomalaisen populaarimusiikin valtavirrassa. Haastatteluissa Elastisen ja Iso H:n muodostama yhtye irtisanoutui suomirapin ensimmäisen aallon huumoriperinteestä, eivätkä he muun muassa suostuneet yhteishaastatteluun paluun tehneen Raptorin kanssa. Julkisuuskuvaltakaan kaksikko oli muutenkin korostetun vakavissaan musiikkinsa suhteen. Debyyttialbuminsa *Renesanssi* nimikappaleessa Fintelligens merkkää itsetietoisesti oman reviirinsä suomirapin uudessa nousussa:

Renesanssi, tsekkaa horisonttiin

sieltä nousee jengi joka laittaa koko skenen remonttiin

pelisäännöt uusiks, Iso H ja Elastinen

tää on suomalaisen hiphopin uusi tuleminen

- Fintelligens: Renesanssi (2000)

Merkille pantavaa oli, että samana vuonna jopa uuden suomirapin näkyvin huumoriantisti, karkeakielinen Petri Nygård, teki visusti pesäeroa Raptorin ja Murkulat-yhtyeen kaltaisiin 1990-luvun alun vitsailijoihin. Nygård koetti salata medialta kuuluneensa itse englanninkielisen suomiskenen veteraaneihin: hän oli vaikuttanut tamperelaisessa Nuera-duossa läpi 1990-luvun.

Murkuloista Raptoriin, imekää mun munaa
te ootte naurettavia niinku Dingon paluu
- Petri Nygård: Vitun suomirokki (2000)

Yksiselitteistä syytä suomirapin uudelle äkilliselle hyökyaallolle on vaikea antaa. Eräs hiphopin suosion nousuun vaikuttanut tekijä oli epäilemättä se, että musiikkia alkoi tehdä – ja myös ostaa – suuri joukko nuoria, jotka olivat eläneet koko ikänsä ilmapiirissä, jossa hiphop oli vakiintunut populaarimusiikin alalaji. MTV:n ja internetin kautta hiphopin maailma oli auennut heille aivan eri tavalla kuin aiemmalle sukupolvelle. (Nieminen 2003, 172-173.) 1980–90-luvun vaihteessa näin ei vielä ollut, ja tuolloin suositut suomirap-artistit ammensivat vaikutteita vähintään yhtä paljon ajan eurodiskosta kuin amerikkalaisesta rapista.

2000-luvun alkuvuosien buumi innoitti levy-yhtiöt täydentämään kilvan artistikaartiaan sangen vaihtelevan tasoilla rapryhmillä. Toisin kuin vuosikymmentä aiemmin, englanniksi räppääminen ei enää ollut este kaupalliselle menestykselle. ”Oikealla” livebändillä useimmista kollegoistaan erotunut Don Johnson Big Band nousi kulttisuosiosta platinamyyntiin. Palefacen sanataituruus ja Kwainin monipuolisuus tulivat niin ikään radionkuuntelijalle tutuiksi. Jälkimmäisen tapauksessa rap oli tosin lähinnä ohuehko viitekehys, ja kenties parhaiten yhtye muistetaankin puhdasverisistä pophiteistään. Vuosituhannen vaihteessa kansainväliseen suosioon ampaissut Bomfunk MC’s ei myöskään ollut varsinaisesti rap-akti, mutta yhtyeen läpimurto osaltaan muokkasi ilmapiiriä suosiollisemmaksi suomirapin uudelle tulemiselle.

Skene monis osissa, kaikki niin kovin tosissaan
kova kisa siit kuka osaa ja piti nokittaa
Pienet piirit ja joka kaupungis omat jätkät
2000 Jaren kanssa me paiskattiin kättä
- Elastinen (vierailu Cheekin Profeetat-kappaleella v. 2013)

Kuten poptrendeille usein käy, suomirapkin saavutti lopulta ylikuumenemisvaiheen ja sitä seuranneen hiipumisen. Teini-ihme Pikku G:n hetkellisen megasuosion jälkeen valtavirrassa ei enää ollut jäljellä paljonkaan suomiräppiä. Buumin alkuräjähdyksen nimistä Fintelligens ja Seremoniamestari olivat vetäytyneet tauolle, monet muutkin joko lopettaneet tai painuneet takaisin kellareihin. Mutta eräs möreä-ääninen rap-orhi oli vasta uransa alussa.

2.3 Jare Lahdesta

Lahtelainen omakustanneräppäri Cheek, syntymänimeltään Jare Tiihonen, allekirjoitti levytyssopimuksen monikansallisen Sony'n kanssa suomirapin toisen aallon kiivaimpien laineiden jälkimainigeissa vuonna 2003. Tiihonen oli jo kouluaikoina saanut lempi- ja artistinimensä pulleiden poskiensa vuoksi. Kahdella enimmäkseen englanninkielisellä omakustannealbumillaan Cheek loi itselleen nimeä Lahden rap-piireissä, jonkin verran valtakunnan tasollakin, kun sana ja levyt levisivät internetin välityksellä innokkaimpien asianharrastajien tietoisuuteen.

Räppäri Paleface on kirjoittanut *Rappiotaidetta*-historiateoksen suomirapin vaiheista. Kirjaansa hän on haastatellut muun muassa Cheekiä, joka kertoo aloittaneensa räppäämisen opettelemalla ulkoa amerikkalaisten esikuvien riimejä. Puheenvuorossaan Cheek muistelee myös, että omaa materiaalia alkoi syntyä teini-ikäisenä 1990-luvun lopulla.

Riimi ei ollut kovin hääppöistä, mutta yritys oli kova. Tuolloin aloin harjoitella myös biittien väsäämistä. Puuhastelin pari vuotta itsekseni, kunnes liityin (Lahden rap-kuvioissa huomattavaan) 5th Element -kollektiiviin. Sitä kautta homma lähti kehittymään ja sain hyvän pohjan tekemisilleni. (Paleface 2011, 67.)

Cheekin levytysura Sonylla kesti muutaman vuoden. Ensimmäiset laajassa jakelussa olleet äänitejulkaisut toivat lahtelaiselle tukun kohtalaisia listasijoituksia sekä joitakin pikkuhittejä. Varsinainen läpimurto tapahtui kesällä 2008, jolloin Tiihonen oli jo siirtynyt Fintelligensin ja toisen helsinkiläisyhtyeen Kapasiteettiyksikön perustaman Rähinä Records -levy-yhtiön huomaan. Cheekin neljänneltä albumilta lohkottu *Liekeissä* oli lopulta yksi vuoden 2008 suurimmista hiteistä Suomessa. (Pennanen, viitattu 3.3.2015.) Tähtiartistin status jyrkavoitti entisestään Cheekin itseluottamusta, ja seuraavat albuminsa *Jare Henrik Tiihonen* ja *Jare Henrik Tiihonen 2* räppäri risti esikuvansa Jay-Z:n malliin omalla nimellään – tuloksena kultalevyt sekä uran ensimmäiset ykkössijat albumilistalla. (Musiikkituottajat, viitattu 6.3.2015.)

Rähinä Recordsille levyttäminen oli luonteva etappi Cheekin uralla, sillä Fintelligens on hänelle paitsi yksi keskeisistä kotimaisista esikuvista, myös vahva hengenheimolainen. Cheekin tuotannon lyyristä sisältöä ovat leimanneet useat Fintelligensille tutut teemat ja sävyt: uho ja itsevarmuus, bilebiisit, menestys ja sen tavoittelu, yrittäjähenkinen ”omalla duunilla huipulle”-eetos sekä rypyytsaisuuteen asti menevä kyvyttömyys itseironiaan.

Lukion käytävällä kuulin ekaa kertaa Voittamattoman

olin sitä mieltä et voidaan kattoa

kelasin et pystyn parempaan

vaik olin silloin niin huono räppää et vittu katellaa

- Cheek: Profeetat (feat. Elastinen, 2013)

Musiikillisessa linjassa artistien välillä on havaittavissa myös eroavaisuuksia. Fintelligens suosi varsinkin uransa alussa vähäeleisiä, old school -henkisiä biittejä, kun taas Cheekin taustoissa on ollut häpeilemättömiä tanssipop-vaikutteita ja Vain elämää -sarjan jälkeen iskelmällisiäkin piirteitä, kun artisti laajensi kohdeyleisöään. Muut Rähinä Recordsille levyttäneet artistit ovat niin ikään edustaneet soittolistaradioihin saumattomasti sopivaa viihderäppiä. Palefacen *Rappiotaidetta*-kirjassa Cheek antaakin tunnustusta Fintelligensin Elastiselle ja Iso H:lle:

Mun mielestä kaikkien aikojen kovin suomiräppi on Fintelligensin Voittamaton, koska se avasi paljon ovia suomalaiselle räpille. Biisissä oli myös sitä asennetta, josta hiphopissa diggaan. (Paleface 2011, 67.)

Fintelligens tasapainoili uransa alkuaikoina underground-uskottavuuden säilyttämisen ja avoimen kaupallisuuden välimaastossa. Kaksikko vastasi kaupallistumisyytöksiin ensilevynsä kappaleella *Taidetta/liiketoimintaa* (2000): ”On kaks eri asiaa tehdä hiphopilla rahaa ja tehdä hiphoppia rahasta / ja vain toinen on pahasta”. (Nieminen, 176.) Cheekin suhtautuminen kaupallisuuteen vaikuttaa olleen alusta asti mutkattomampi. Heti miehen ensimmäisellä Sony-pitkäsoitolla kuultiin Neljä ruusua -yhtyeen vanhan hitin pohjalta mukailtu *Raplaulajan vapaapäivä*, jonka saattoi helposti tulkita populistiseksi yleisönkosiskeluksi. Vastakkaisen näkemyksen mukaan rapissa tämänkaltainen raja-aitojen yli hyppäily on ollut arkipäivää Run-D.M.C:n Aerosmith-yhteistyöstä lähtien.

2.4 Koko kansan Cheek

Jare Tiihonen kohosi yökerhorapin ykkösimestä koko kansan hymyjojaksi syksyllä 2012 osallistuttuaan television Vain elämää -viihdeohjelmaan. Valovoimainen lahtelainen jätti varjoonsa muut ensimmäisen Vain elämää -tuotantokauden osallistujat, joista useimmat olivat tehneet kotimaisella viihdetaivaalla pidemmän ja säkenöivemmän uran kuin Tiihonen. Cheekillä oli alla saman vuoden keväällä julkaistu *Sokka irti* -albumi, jolta oli lohjennut jälleen muutamia uusia merkintöjä miehen

hittirekisteriin, mutta televisiossa leivotun Cheek-pullataikinän paisumisessa oli kyse jostain suu-remmasta kuin päivän suosikkisävelmistä.

Ainakin osittain ilmiö johtui eri ikäryhmien haltuunotosta. Ennestään Cheek nautti suosiota erityisesti teiniyleisön keskuudessa. Vain elämää esitteli artistin myös keski-ikäisille. Yleisön laajentaminen kävi luontevasti, sillä vaikka Cheekin tuotannon teemat ja imago ovat pysyneet melko yhteinäisinä uran alusta asti, on hänen musiikkinsa kuitenkin lipunut nuorisoystävällisestä rapista lähelle kaiken kansan valtavirtapoppia. Lisäksi Cheekistä oli alkanut muodostua lähes kirosana merkittävälle osalle rap-yleisöstä. (Jansson, viitattu 7.3.2015.) Jare Tiihonen on koulutukseltaan markkinointiin suuntautunut liiketalouden tradenomi, joten hän varmasti ymmärsi tilanteen mahdollisuudet.

Tositelevisiosta hankitun nosteen Cheek taustajoukkoineen hyödynsi ensin jäähalli- ja sitten stadionkonserteilla, jotka myytiin loppuun pikavauhtia. Toteutuneet jättikeikat olivat myynnin ja markkinoinnin merkkitapauksia, sillä suomalaiset kevyen musiikin artistit ovat ani harvoin edes yrittäneet täyttää tämän kokoluokan areenoita. Oman stadionkonsertin oli kotimaisista yhtyeistä ennen Cheekiä järjestänyt vain Mestarit-kokoonpano, jonka lietsoma nostalgia-aalto sykähdytti entisiä nuoria 1990-luvun lopulla. Cheekin voikin katsoa tehneen pioneerityötä isouden estetiikan saralla, sillä sittemmin lukuisat muutkin suomivihteen kärkinimet ovat rohjenneet varata itselleen suuria areenoita – ja useassa tapauksessa liput on myyty rivakasti loppuun.

Meinaan kaikki enkat rikkoo

rullaa kunnes renkaat irto

tänä vuonna teen taas hilloo

lehdet vertaa Dingo

- Cheek: Kuka muu muka (2013)

Cheekistä kirjoittaminen on usein täysin muuta kuin musiikista kirjoittamista. Näin jo nytkin, kun minä kirjoitan tätä. Siksi on mielestäni tähdellistä tutkia, mistä media kirjoittaa kirjoittaessaan Cheekistä. Miehen musiikillinen anti on omalla sarallaan periaatteessa taidokasta viihderäppiä, kertosaakeet jäävät helposti mieleen ja lyriikoissa pilkahtelee ajoittain kekseliästä verbaali-iloittelua, mutta en ole nähnyt yhdenkään kriitikon ylistävän Cheekin levyjä mestariteoksina. Enemmän niiden katsotaan edustavan ajankuvaa kuin ajattomuutta. Ovatko timantit sittenkään ikuisia? Onko sillä edes väliä?

Cheek tunnetaan herkästä suhtautumisestaan kriittiseen palautteeseen. Artisti eväsi pääsyn stadionkeikkoja käsitelleeseen tiedotustilaisuuteen toimittajalta, joka oli kirjoittanut nyrpeän levyarvostelun. Tilaisuuteen ei kaivattu ”negatiivista energiaa”. (Tieaho 2013, viitattu 9.4.2015.) Kuitenkin lyriikoissaan Cheek muistaa painottaa uskoa omaan asiaan ja välinpitämättömyyttä kriittisiä ääniä, ”vihaajia”, kohtaan. Tämä ristiriitaisuus saattaa imagomielessä kääntyä jopa Cheekin eduksi. Pra-meilevuudestaan ja koreasta ulkokuorestaan huolimatta hän on inhimillinen ja suuttuessaan joskus sanoissaan epä johdonmukainen, kuten kuka tahansa meistä.

*Vihaajat vihaa
meitsi vaan takas vilkuttaa
antaa niiden hiillostaa
ei vois vähempää kiinnostaa*

- Cheek: Vihaajat vihaa (2013)

On tietysti subjektiivinen kysymys, millainen taide on hyvää. Asiaa on pähkälly antiikin filosofiasta lähtien. Platon (427–347 eaa.) pohtii *Valtio*-dialogissaan, että ihanteellisessa laulussa on kolme elementtiä: sanat, sävelmä ja rytmi. Lisäksi sen suullinen esitys ei kaipaa mitään valituksia ja voitoksia. (Platon 1981, 102.) Näillä kriteerein Cheekin enimmäkseen iloluontoinen musiikki on aivan kelpoa äänitaidetta.

Platon ei myöskään hyväksyisi ihannevaltioonsa muuta runoutta kuin jumalhymnejä ja jalojen miesten ylistyslauluja. (Platon 1981, 364.) Emme voi olla varmoja, mitä Platon ajattelisi Cheekistä, mutta näkisin Cheekin itsekehun yltävän ajoittain siinä määrin viihdyttäviin sfääreihin, että kyse epäilemättä on omanlaisistaan jalon miehen ylistyslauluista:

*Kuka muu muka, kuka muu muka
(JHT)
Jos et mun tyylitaju
se meinaa että sulla ei oo tyylitaju*

- Cheek: Kuka muu muka (2013)

3 AIEMMIN TUTKITTUA

3.1 Musiikkijournalismi

Siihen ei ole täysin yksiselitteistä vastausta, ovatko Cheek-artikkelit yleisaikakaus-, iltapäivä- tai naistenlehdissä musiikkijournalismia. Niiden käsittelemä kohde tunnetaan ensisijaisesti muusikkona, mutta kohde asetellaan usein esille yleisjulkiksen kaltaisesti. Musiikintutkija Erkki Lehtiranta (1993, 10) ehdottaa musiikkijournalismin määritelmäksi yksinkertaisesti ”musiikkia käsittelevän journalistisen toiminnan eri medioissa”, mutta hän näkee siinäkin useita ongelmia. Samassa *Musiikkijournalismin suuntaviivoja – Laaja kenttä ilman tarkkoja rajoja* -artikkelissaan Lehtiranta mainitsee vuonna 1992 toteutetun kyselyn, jossa yli 200 pää- ja sivutoimista musiikkijournalistia sekä muutama tutkija listasivat viisi mielestään tärkeintä musiikkijournalismin kriteeriä. Listan kärjestä löytyivät luotettavuus, luettavuus/kuunneltavuus/katsottavuus, musiikillinen kompetenssi, informatiivisuus ja lahjomattomuus. (Lehtiranta 1993, 13.)

Yli 20 vuotta sitten suosiossa olleet hyvän musiikkijournalismin kriteerit kuulostavat edelleen ajankohtaisilta, olkoonkin että musiikillisen kompetenssin käsite on hieman häilyvä ja epätäsmällinen. Se voidaan ymmärtää vaikkapa hyvänä aihealueen tuntemuksena. Näistä lähtökohdista sopii kirjoittaa esimerkiksi Cheekistä: uutta tietoa tuova, sopivasti kriittinen ja taitavasti kirjoitettu juttu palvelisi varmasti lukijaansa.

3.2 Cheek tutkimuskohteena

Stadionin kokoiseksi paisunut Cheek-ilmiö on vielä verraten tuore tapaus eikä sen eri ilmenemis-
muotoja ole juuri tutkittu, mutta Cheekistä on tehty jonkin verran tutkimusta aiemminkin. Ehkä kuvaavimpana esimerkkinä on Jare Tiihosen itsensä sekä Tomi Sipikarin Lahden ammattikorkeakoululle tekemä opinnäytetyö, jossa tutkitaan albumin tuotekehitysprosessia Suomessa. Esimerkkita-
pauksena työssä on Cheekin Kasvukipuja-albumi (2007). Tutkimuksessa huomattiin, että esimerk-
kiartisti Cheek oli tietämättään osittain seurannut tuotekehitysteorian pääperiaatteita. Musiikkialbu-
min tuotekehitys on kuitenkin luova prosessi, jossa teorian orjallinen seuraaminen nopeasti muut-
tuvissa olosuhteissa on usein päämäärän kannalta epäolennaista. (Sipikari & Tiihonen 2007, 43.)

Jyväskylän yliopistossa FM Elina Westinen väitteli suomirapilla tohtoriksi vuonna 2014. Westisen tutkimus käsitteli keinoja, joilla rap-artistit Stepa, Pyhimys ja Cheek rakentavat hiphopissa korkealle arvostettua aitoutta. Tutkimuksen aineisto koostuu artistien lyriikoista, heidän haastatteluistaan sekä keikkahavainnoista. Väitöksen mukaan Cheek luo lyriikoissaan kuvaa itsestään Suomen globaalisti orientoituneena rap-messiaana. (Westinen 2014, 140.) Yhtenä aitouden rakentumisen muotona Westinen huomioi sen, millaisia genrejä artistit arvostavat ja minkälaisen hiphop-ryhmän he ovat koonneet ympärilleen. Cheek kuvaa tutkimuksessa omaa asemaansa Suomen hiphop-skenessä sanoin ”oon Suomen jenkein räppäri”. (Westinen 2014, 233.)

3.3 Muut tutkimukset

Julkisuuden henkilöiden tai erilaisten ilmiöiden representoitumista mediassa on tutkittu jonkin verran. Tuore esimerkki tällaisesta on Henni Aaltosen ja Maija Stina Tamminsen journalismin opinnäytetyö *Some-narsisti pääministerinä? – Alexander Stubb in mediaimago Helsingin Sanomissa* (2015). Haaga-Helia-ammattikorkeakoulussa tehdyn tutkielman loppupäätelmissä todetaan, että Helsingin Sanomat kirjoittaa Stubbista kriittisesti ja purevasti. HS:n nähdään olevan erityisen kiinnostunut Stubb in brändistä. Aaltonen ja Tamminen tulkitsevat, että HS ei välitä karismaattista kuvaa Stubbista, sillä suomalaisessa politiikan journalismissa brändin rakentaminen nähdään valheen rakentamisena. (Aaltonen & Tamminen 2015, 50–51.)

Alexander Stubb tarjoaa tavallaan osuvan vertaiskohdan Cheekille median representaatioita tarkastellessa. Kumpikin on menestynyt, ulkoasultaan huoliteltu hahmo, jonka julkisuuskuvan ja kansansuosionkin muodostumisessa brändi ja mielikuvat ovat olleet poikkeuksellisen suuressa roolissa. Lisäksi myös Cheek on suomiräppärielle harvinaisesti kertonut kannattavansa kokoomuksen edustamia oikeistolaisia arvoja ja ajatuksia. (Lehti 2012, viitattu 9.3.2015.)

4 AINEISTO JA MENETELMÄ

Tutkimusaineistoni käsittää kaikkiaan kuusitoista Cheek-juttua. Painotus on iltapäivä- ja aikakauslehtien pitkissä henkilökuvissa, joita aineistostani on kuusi kappaletta. Loppuihin lukeutuu vaihtelevamman pituisia artistihaastatteluja, joista muutamat paneutuvat vain tiettyyn aihealueeseen, sekä kaksi kolumnia. Valitsin mukaan erilaisia juttutyyppisiä, sillä näin otaksun saavani kattavamman käsityksen, millaisista eri kulmista Cheek-aihetta voi lähestyä. Aineistoni on peräisin suurimmalta osin internetistä. Useat printtimediassa alun perin julkaistut jututkin löysin hakukone Googlen avulla. Otin aineistooni melko lailla kaikki löytämäni Cheek-jutut, kunhan niissä oli sisältöä riittäväksi arvioimassani määrin.

Jotkin lehdet ovat osoittaneet erityistä tarmoa Cheek- uutisointiin. Iltalehti jopa julkaisi kesällä 2014 muhkean 72-sivuisen Cheek-ekstran, mutta jätin sen tutkimukseni ulkopuolelle, sillä se olisi kallistanut aineistoni voimasuhteita liiaksi yhden lehden suuntaan. Iltalehden ohella Cheek-haastattelussa ovat kunnostautuneet esimerkiksi Demi, Me Naiset sekä verkkolehti Stara.fi, joista kustakin otantaani päätyi kaksi Cheek-haastattelua. Yhden jutun verran aineistoani kartuttivat Apu, Helsingin Sanomat, Helsingin Uutiset, Ilta-Sanomat, Image, Rumba, Seura ja Trendi.

Median kiinnostus Cheekiä kohtaan nousi dramaattisesti syksyllä 2012 artistin osallistuttua huipputuotettuun Vain elämää -televisiosarjaan. Aineistostani vain kolme juttua on tätä edeltävältä ajalta. Nekin ajoittuvat alkuvuoteen 2012, jolloin Cheek oli jo Suomen suosituimpia artisteja, mutta areenaluokan hurmos antoi vielä odottaa itseään.

Käytän tutkimusmenetelmänä aineistolähtöistä sisällönanalyysiä, joka on eräs laadullisen analyysin muoto. Sitä voi karkeasti kuvailla kolmiosaiseksi lähestymistavaksi. Ensin aineisto pelkistetään, eli siitä karsitaan pois tutkimuksen kannalta epäoleellinen sisältö. Tätä seuraa aineiston ryhmittelyvaihe. Metodien kruunaa viimeinen osio, teoreettisten käsitteiden luominen. (Tuomi & Sarajärvi 2009, 108.)

Omassa tutkimuksessani rajasin aluksi aineistostani pois muutaman jutun, jotka katsoin tutkimuksen kannalta kyseenalaisiksi. Niissä Cheek oli yhteishaastattelussa veljensä tai toisen artistin kanssa. Katsoin että tutkimustani selkeyttää, jos keskityn yksinomaan Cheekiä käsitteleviin juttuihin.

Aineiston rajaamisen jälkeen luin jutut ja erottelin niissä esiintyviä teemoja. Aiheiden lukumäärä vaihteli artikkelien välillä kolmesta kahteenkymmeneenkolmeen. Joitakin toisiinsa selkeästi limittyviä teemoja, kuten perheen ja nuoruuden, yhdistin tässä vaiheessa. Kaikkiaan 12 eri teemaa esiintyi vähintään neljässä jutussa eli neljäsosassa aineistoani. Niistä lisää seuraavaksi.

5 TEEMOJA

Pureduin aineistooni erottelemalla siitä useimmin toistuvia teemoja. Kaikkiaan näyttäisi siltä, että Cheekin haastattelut eivät suju yhtenevän kaavan mukaisesti, sillä yleisintäkin teemaa esiintyi vain kymmenessä yhteensä kuudestatoista jutustani. Käsittelen seuraavaksi aiheita, jotka esiintyivät vähintään neljäosassa aineistoani eli neljässä tai useammassa jutussa.

Joissakin tapauksissa ei ollut yksiselitteistä määritellä, käsitelläänkö tietyssä jutussa tiettyä teemaa riittävästi, jotta se voidaan laskea mukaan. Niinpä luokitteluni on sillä tavalla suurpiirteistä, että joku muu olisi varmasti tehnyt sen toisin. Ajoittain myös useampi teema limittyi päällekkäin. Jos Cheek vaikkapa heittää keikalla käypää setelivaluutta yleisön sekaan, on siinä kyse paitsi keikkailusta, myös eräänlaisesta menestyksen elkeestä. Kaikissa jutuissa pääteemat kuitenkin hahmottuivat selkeästi.

5.1 Musiikki

Toisin kuin ennakkoon uumoilin, tavallisimmin Cheek-jutuissa esiintyvä teema on musiikki. Periaatteessa onkin paitsi luontevaa myös tervetullutta, että Suomen suosituinta artistia lähestytään ensisijaisesti sen kautta, mistä hän on tullut tunnetuksi. Cheekin musiikkia käsittelevä tutkimistani jutuista, noin kaksi kolmasosaa koko aineistosta.

Vain elämää -ohjelman aiheuttama massahysteria on kohottanut Cheekin asemaa maamme julkisten nokkimisjärjestyksessä. Vaikka tätä edeltävää aikaa aineistoni kattaa niukasti, voi siitä tehdä oletuksen, että tuolloin häntä käsittelevä uutisointi oli musiikkikeskeisempää. Loppuunmyytyjen jäähallikeikkojen aikaan ilmestyneen *Kuka muu muka* -albumin (2013) levynjulkaisuhaastattelut alkoivat olla jo paljon pidempiä ja rönsyilevämpiä, jos verrataan *Sokka irti* -levyn (2012) alla tehtyihin vastaaviin. Uuden pitkäsoiton musiikillinen sisältö ei enää ollut ykkösjuuttu: median silmissä kysymys alkoi olla enemmän ilmiöstä kuin pelkästään tunnetun maailmanhistorian suosituimmasta lahtelaisesta räppäristä. Tämä oli lähinnä luonnollista kehitystä. Suosion kasvaessa yleinen kiinnostus artistia kohtaan laajenee, ja yksinomaan tämän musiikista kirjoittaminen ei enää tyydytä kansan tiedonjanoa.

Musiikkiaiheisessa Cheek-kirjoittelussa on monesti kyse myös listasijoituksista, kultalevyistä ja muista kaupallisen menestyksen mittareista. Luokittelin mainitut vielä musiikki-osioon. Menestys sinänsä kuului myös tavallisiin teemoihin Cheek-utisoinnissa. Siitä lisää myöhemmässä vaiheessa.

Keväällä 2012 *Sokka irti* -albumi oli siis juuri ilmestynyt. Helsingin Uutisten jutussa 18.4.2012 toimittaja Mete Sasioglu kirjoittaa Cheekin ottavan monia uusia askeleita kyseisellä, järjestyksessä seitsemännellä albumillaan. Sasioglu huomioi, että artistin musiikki oli muuttunut aiempaa klubipainotteisemmaksi. Cheek itse kommentoi toimittajan huomiota näin:

Uskalsin tehdä vähän nopeatempoisempaa ja rankempaa kamaa. Soundipuolella koitan hakea aina uusia tuulia joka vuosi. En pyri pysymään missään laatikossa, koska se on mielestäni tylsää. (Helsingin Uutiset 18.4.2012.)

Helsingin Uutisten juttu keskittyy vahvasti musiikkiin. Paljolti samoissa merkeissä sujui Cheekin samoihin aikoihin viihdesivusto Stara.fi:lle myöntämä haastattelu. Uuden levyn anti musiikillisine linjoinen ja vierailijoinen on selvästi Neea Jokisen jutun päällimmäinen teema. Jokisen tiedusteluun, pitääkö artisti uutta levyä parhaimpanaan, Cheek vastaa seuraavasti:

Olen mieluummin sanonut, että Sokka irti on erilainen levy. Koko albumin lähtökohtana olikin tehdä erilainen levy. Siinä voin sanoa onnistuneeni. (Stara.fi 26.4.2012.)

Cheek kertoo uutuusäänitteensä suosikkikappaleista ja mainitsee, että hänen joka levyltään tärkeimmiksi kappaleiksi ovat nousseet ne, joissa hän on antanut eniten itsestään tekstipuolella. Staran lukijoille raportoidaan myös veikeää taustatietoa levyn otsakkeesta.

Levyn nimi keksittiin Sokka irti -nimisen kappaleen jälkeen. Idea lähti siitä, kun kaveripiirini jankutti pitkään ”Tänään lähtee sokka irti” -lausahdusta. Sanoin kavereilleni, että tuon päätän aion vielä käyttää jossain. (Stara.fi 26.4.2012.)

Kun Cheek puhuu eräästä albuminsa vierailijasta, hän tulee samalla paljastaneeksi hiukan myös mystisestä tulevasta tv-sarjasta, joka singahti vastaanottimien ruuduille syksyllä 2012. Tässä painopiste pysyy kuitenkin selkeästi musiikissa.

Olen aina pitänyt Jonne Aaronista. Olemme tavanneet usein festareiden backstageilla. Meiltä on tulossa pian televisioprojekti, jossa Jonne on mukana. Ajattelin, että duetto on hauska tapa aloittaa tuleva yhteistyö. (Stara.fi 26.4.2012.)

Näin uutisoitiin keväällä 2012. Aineistostani päätellen Cheek teki seuraavan ison haastattelukierroksensa alkusyksystä 2013, kun seuraavan levyn julkaisu alkoi olla käsillä. Tällöinkin Stara.fi tavoitti suomiviihteen isommaksi nimeksi nousseen lahtelaisen. Anna Poikkimäen haastattelu puretuu nyt enemmän muihinkin teemoihin, mutta televisiosta tutun hittiartistin tuleva albumi kiinnostaa toki myös. Cheek kertoo jutussa, että kaiken hyöriän keskellä uutta musiikkia on syntynyt mukavasti ja studiolle on ollut kiva mennä.

Sen jälkeen kun Vain elämää tuli, rupesin laittamaan uusia biisi-ideoita ylös. Olen äänittänyt levyä tässä kevään ja kesän. Julkaisen uuden Kuka muu muka -albumin päivää ennen ekaa jäähallikeikkaa. (Stara.fi 11.8.2013.)

Tuohon aikaan uunituoreeseen *Timantit on ikuisia* -singleen juttu paneutuu kenties yllättävänkin perusteellisesti. Cheek muikistelee olevansa erityisen luottavainen uuden materiaalin mahdollisuuksiin, ei vähiten siksi, että mies pitää edellä mainittua kappaletta parhaana, jonka oli siihen mennessä tehnyt. Toimiva kertosaie löytyi vasta monen mutkan ja lukuisten kokeilujen kautta.

Mulla on hallussa iso startti tälle projektille. Kaikki artistit aina sanovat, että tämä mun uusiin juttu on paras, mutta mä en ole ikinä sanonut sillä tavalla aiemmin. En ole käyttänyt sitä termiä koskaan, mutta nyt mulla on sellainen olo. (Stara.fi 11.8.2013.)

Apu-lehden haastattelussa toimittaja Emilia Pyykkönen kirjoittaa, että *Timantit on ikuisia* on kuin Cheek ja koko *Kuka muu muka* -albumi pienoiskoossa. Cheek räppää samassa säkeessä samp-panjasta, dollareista, edesmenneen isän opetuksista ja jalkojen maassa pitämisestä. Artisti itse kuvaa sanoituksen sävyä omaelämäkerralliseksi.

Mietin, onko tämä turhankin rehellistä puhetta. Toisaalta biisi kuvaa myös viime vuottani. Välillä mennään syvissä vesissä, mutta enemmän rokataan. Uskon, että tunteet ja aitous välittyvät kuulijoille, ja siksi kappaleesta tuli niin suosittu. (Apu 38/2013.)

Timantit on ikuisia -hitin kertosaieessa Cheek lupaa pysyvänsä aina aitona. Staran Anna Poikkimäellekin hän pohtii, että on pakko olla niin aito kuin pystyy. Jos vetää jotain roolia, se ei vie mihinkään. Tiihonen summaa kappaleen ikuisuuden tematiikan seuraavasti:

Tuossa *Timantit on ikuisia* -biisissä tuli myös se toinen asia, että ”tää ei tuu poistuun täältä koskaan”. Siihen liittyy viime vuoden aikana syntyneitä fiiliksiä. Olen tajunnut, että ne timantit, joita sä jätät tänne – sanat, lauseet ja tekstit – pysyy aina täällä kuin joku Katri

Helenan Puhelinlangat laulaa. Ne ei tule ikinä poistumaan, se on jo jätetty perintö. (Stara.fi 11.8.2013.)

Jätettyä perintöä on kosolti myös Dannyllä, jonka rocklehti Rumba löytää räppäriin vertailukohtaksi mittavassa Cheek-analyysissään. Lokakuun 2013 numerossa ilmestynyt Jami Järvisen pakinahenkinen katselmus maalaa tulevaisuudenkuvaa, jossa seitsemääkymmentä ikävuotta lähestyvä Cheek on kuin Danny tässä ajassa. Kun Iso D aikanaan vetäytyy estradeilta, hänen asemansa perii Iso C.

Kyllä, mikäli Jari Tiihonen pysyy elossa ja jatkaa musiikkiurallaan, hänestä kasvaa täysin väistämättä legenda. Häntä aletaan kutsua raspikurkuksi, hänen ääntään sinivalkoiseksi – tai mikä ikinä onkaan tulevaisuuden isänmaallinen väriyhdistelmä. Tästä ajasta ikuisuuteen Cheek on tuomittu kantamaan pölkypäistä englanninkielistä taiteilijanimeään, osallistumaan hyväntekeväisyysgaaloihin, kertomaan urastaan dokumentaristeille. Hänestä tulee Danny. (Rumba 10/2013.)

Yhtymäkohdan valinta on tarkkanäköinen. Danny toi 1960-luvulla Suomeen teatraaliset showkierueet, Cheek aloitti 2010-luvulla areenakeikkojen buumin suosittujen suomalaisartistien keskuudessa. Järvinen huomauttaa Cheekin olevan jo nyt jossain mielessä iskelmälegenda, joka oli ennestäänkin tehnyt pitkän ja kunnioitettavan uran, mutta nousi muita kirkkaammin säihkyväksi super tähdeksi vasta esiinnyttyään televisiosarjassa kömpelästi ja ujosti.

Rumban suhtautuminen Cheekin kaltaisiin vaihtoehtoväen vieroksumiin kansansuosikkeihin on perinteisesti ollut ilkkurinen. Tässä jutussa sävy ei mielestäni ole varsinaisesti häijy, vaan stadionräppäristä maalataan harmitonta, säyseää ja särmätöntä muotokuvaa – joskin tämä saattaa olla juuri sitä, mitä Cheek itse ei tahtoisi olla. Toimittaja muun muassa katsoo Cheekin lyriikoiden olevan sangen etäällä rapin kantaottavista juurista.

Hän ei ole koskaan motkottanut yhteiskunnallisista epäkohdista, sukupuolten tasa-arvosta, seksuaali-identiteetin hakemisen vaikeuksista tai edes graffititaiteilijoiden kokemasta arvostuksen puutteesta. Sen sijaan hän on kehuskellut autoillaan ja menestyksellään. (Rumba 10/2013.)

Jami Järvinen päättää artikkelinsa kuten aloittikin: periaatteessa osuvaan ja nokkelaan iskelmävertaukseen, johon sisältyy vähintään keskisuuri ripaus piikittelyä.

Suomalaisessa popissa Cheek on hyvässä seurassa. Hänen biiseissään toistuva kovan työn, yrittämisen ja sisun ylistäminen sekä hellän elämänkumppanin etsintä ovat täysin linjassa vaikkapa Matin ja Tepon koko tuotannon kanssa. (Rumba 10/2013.)

Image-lehden numeron 9/2013 kahdeksansivuisessa kansijutussa toimittaja Mikko Aaltonen rinnastaa Cheekin kotimaisen rapin ensimmäiseen megamenestyjään Raptorin. Iskelmä-sanan käytöltä ei vältytä tälläkään kertaa.

Sokka irti -levyn nimikappale lienee kaikkien aikojen suurin kotimainen raphitti. Sanapari tarkoittaa, että tunnelma on usein lähempänä Maki Kolehmaisen ja Risto Asikaisen tarttuvia syntikkapopiskelmiä kuin mustaa amerikkalaista hiphopia. Tämä on tietenkin syy musiikin suosioon, yhdessä juopotteluteemaisen tekstin kanssa. Kovin hankala ei ole nähdä Cheekiä tämän päivän Raptorina. (Image 9/2013.)

Cheek ei artikkelissa sydämisty toimittajan naljailusta. ”Omasta mielestään hän on ollut tuomassa amerikkalaista bileräppiä Suomeen ja tehnyt siitä sedulakelpoista”, Aaltonen kirjoittaa. Artisti itse kommentoi musiikkinsa lähtökohtia näin:

Jos nyt lähdetään liikkeelle ihan alusta, niin mitä Sugarhill Gangin *Rapper's Delight* oli paitsi biletyskäsky? Tai Run-D.M.C:n *Sucker Mc's*, sehän oli vain sitä, että mä oon parempi räppäri kuin sä, sä oot ihan sucker. Vasta myöhemmin tuli Public Enemy, joka istutti kuvioon yhteiskunnallisen saanan. Nämä kaikki kuuluvat hiphoppiin, kanta-aottava räppi on vain osa kokonaisuutta. Mä en ole ikinä tehnyt saanausräppiä, joten miks mun pitäisi yhtäkkiä aloittaa. Mulla on jo mun oma juttu. (Image 9/2013.)

Jutussa muistellaan hetki myös suomirapin tilaa vuosituhannen vaihteessa. Valtavirtaa hallitsi suomipop ja raskas rock. Hiphopväen yhteisöllisyys oli Cheekin mukaan mieletöntä tuolloin, kun vielä vakiintumaton genre taisteli elintilastaan. Tavatonta ei ollut esimerkiksi Asan, Palefacen ja Cheekin 5th Element -ryhmän esiintyminen samoissa iltamissa.

Sittemmin me ollaan erkaannuttu sen suhteen, millaista musiikkia kukin tekee, mutta silloin vuosituhannen alussa oltiin kaikki yhtä suurta perhettä. (Image 9/2013.)

Cheek lisää, että hänen sukupolvensa räppärit ovat edelleen lojaaleja toisilleen yhdessä kasvamisen myötä. Ei sen väliä, edustaako nykyään yhteiskuntakriittistä undergroundia vai Olympiastadionin täyttävää bileräppiä.

Just joku jossain dissasi, että vittu se Cheek ei osaa edes laulaa. Steen1 nousi heti puolustamaan meikäläistä. (Image 9/2013.)

Iltalehden osuus aineistostani käsittää sekä ”jättihaastattelun” että ”erikoishaastattelun”. Marras-kuussa 2013 julkaistu jälkimmäinen kertaa Cheekin uraa varsin perusteellisesti aikajärjestyksessä levy levyltä. Jutussa tukeudutaan tyystin Cheekin omaan kerrontaan, toimittajan osuuksia ei ole laisinkaan mukana. Varsinkin tässä haastattelussa musiikkia käsitellään paljolti menestyksen kautta. Voidaankin arvuutella, ovatko listasijoitukset ja kultalevyt olleet haastattelutilanteessa toi-mittajalle vai Cheekille itselleen merkityksellisempiä kuin varsinainen musiikillisen sisällön ruodinta.

Annika Rytkösen toimittamassa jutussa artisti muun muassa muistelee hieman romantisoiden uransa alkuaikoja, jolloin 5th Element -kollektiivi teki äänityksiä ja miksausta myöten kaiken itse Cheekin yksiössä.

Se oli kovaa suomiräpin omakustanneaikaa, koska harvoilla räppäreillä oli siihen aikaan levytys sopimuksia. Funkiest oli se levykauppa Helsingissä, joka otti vastaan omakustan-teita myyntiin. Lisäksi sain omia levyjäni myyntiin Free Record Shopiin Lahteen. Duunasin kannet itse yhden Pavelin kanssa, ja painatin, leikkasin sekä taittelin ne itse cd:n sisään. Cd:n päälle painoin tarrapaperin, johon kirjoitin tussilla Cheek, ja niitä myytiin kuitenkin 800. Olen ylpeä siitä miten olemme lähteneet liikkeelle: omilla tapahtumilla ja paidoilla ra-hoitettulla musalla. Oli neighborhood superstars-status, ja Lahdessa kaikki tiesivät keitä olimme. (Iltalehti 25.11.2013.)

Ensimmäiset vuodet isolle yhtiölle levyttävänä artistina olivat niin ikään kiperää aikaa. Valtamedian kiinnostus räppiin oli hiipunut tuntuvasti, eikä Cheek enää jatkanut Sonyn artistikaartissa. Oli epä-varmaa, löytyykö seuraavalle levyille ollenkaan julkaisijaa. Lopulta Cheek kääntyi erään esikuvansa puoleen, ja *Kasvukipuja*-levy (2007) materialisoitui onnellisesti cd-levyjen jälleenmyyntipisteisiin ympäri Suomen.

Vein valmiin levyn suoraan Elastiselle ja Rähinä Recordsille. Voin sanoa, että se puhelu oli ihan helvetin tärkeä, jossa Ela sanoi: me julkaistaan sun levy. *Sun täytyy* -biisistä tuli mun ensimmäinen listaykkönen, olin siitä helvetin ylpeä. (Iltalehti 25.11.2013.)

Seuraavana vuonna suosio sitten räjähti *Liekeissä*-hitin myötä, jonka The Voice -radiokanavan kuulijat äänestivät kanavan kesähitiksi. Cheek pitää Rytkösen jutussa eräänä uransa käänneko-hana kyseistä kappaletta sekä ensimmäistä kultaa myynyttä albumiaan *Kuka sä oot* (2008):

Kun se oli alla, oli ihan erilainen fiilis tehdä musiikkia. Ja kun *Jare Henrik Tiihonen* (2009) ilmestyi, tiesin ensimmäistä kertaa, että nyt tulee iso albumi. Painatin levyjen muovin kul-tapainatuksen, vaikka se maksoi euron enemmän per albumi. (Iltalehti 25.11.2013.)

Jatkuvasti noususuuntaisen uransa varrella Cheekillä on ollut myös epäuskon hetkiä. Vuonna 2011 hän oli pitkästä aikaa julkaisematta uutta albumia. Seuraavana vuonna uuden materiaalin vastaanotto ei ollut oikopäätä hurmioitunut, vaikka lopulta kaikki kääntyi Cheekin kannalta suotuisasti.

Mun välivuoden jälkeinen ensimmäinen kappale (*Pyrkiny vähentää*) meni listan sijalle 10, kaikkien niiden kultalevyjen ja ykkössinkkujen jälkeen. Ajattelin, että nyt mennään kovaa, niin vittu se floppasi. Ajattelin, että näinkö tässä sitten kävi. Olin kaksi päivää kotona, kävin sitä läpi, mietin pahimpia vaihtoehtoja. Että pitääkö laittaa kämpä myyntiin. Menin ihan koomisiin downereihin siitä. (Ilta-lehti 25.11.2013.)

Ilta-Sanomien haastatteluun Cheek antautui syyskuussa 2013. Toimittaja Hanna Vesala aprikoi hänen sanoituksiaan: ”Onko oikea Jare Henrik Tiihonen tv-ohjelmassa nähty hymypoika vai Cheekin suulla naisseikkailuillaan pröystäilevä pelimies?”

Tiihonen kun on mies, joka riimittelee niin sanotuista päiväkirjoistaan kumpuavissa biiseissä Cheekin suulla esimerkiksi haluavansa painaa suuhun pantavaa naamaa ja nähneensä enemmän pyllyä kuin taksin takaistuon. Ei varsinaisia unelmävyn sanoituksia. Toisaalta hän myös antaa levyillä mallimimmien käyttää itseään hyväksi tai kokee, ettei herra kiireinen, ole kenellekään ensimmäinen, eikä viimeinen. (Ilta-Sanomat 16.9.2013.)

Cheek on harvoin selitellyt julkisuudessa lyriikoitaan, ja Ilta-Sanomien jutussakin hän lähinnä kommentoi niitä henkilökohtaisiksi. Vastaus Vesalan pohtimaan kysymykseen jää kuulijoiden itse päättäväksi.

Mulla on tapana kertoa levyillä kaikki, ja sillä tavalla ne ovat ikään kuin mun päiväkirjoja. Mutta ethän sä päiväkirjojasiakaan muille jaa. Mulla kuitenkin on tapana kirjoittaa ajatukset biiseiksi ja antaa se sitten pois kuunneltavaksi. Se siinä on erikoista. (Ilta-Sanomat 16.9.2013.)

Me Naisten syksyn 2013 nelisivuisessa artikkelissa paneudutaan pääasiassa Cheekin siviilielämään Jare Tiihosena, mutta hänen musiikintekoprosessilleenkin löytyy hitunen palstatilaa. Tanja Hakamon toimittamassa jutussa Cheek kertoo lentomatkojen ja altaalla loikoilun olevan erinomaista aikaa luomiselle. Artisti ei koe, että loma menisi pilalle työnteolla, sillä räppien kirjoittaminen on hänelle elämäntapa. Jutun ilmestymisen aikaan tuoreen Kuka muu muka -albumin kappaleistakin yli puolet syntyi matkoilla.

Mikä voisi olla parempi filis kuin lomakohteessa astella koneesta uusi valmis teksti taskussa? (Me Naiset 42/2013.)

Voimalla on aina vastavoimansa, tiesi jo fyysikko Isaac Newton. Cheekin tapauksessa tätä Newtonin III lakia voidaan soveltaa ainakin siten, että koska Cheek on valtavan suosittu, häneen kohdistuu rutkasti myös kriittisiä ääniä. Helsingin Uutisten haastattelussa Cheek tiedostaa musiikkinsa jakavan mielipiteitä, mutta kääntää tämän vahvuudeksi.

Ne biisit, jotka herättävät eniten tunteita ovat olleet mun isoimpia hittejä. Siksi oikeastaan toivon aina uuden biisin julkaistuvani, että sitä vihattaisiin. (Helsingin Uutiset 18.4.2012.)

5.2 Ärsyttävyyys

Aineistoni toiseksi yleisin teema on Cheekin aiheuttama ärsytys ja häneen kohdistuva arvostelu, jota käsiteltiin kaikkiaan seitsemässä jutussa. ”Vihaajista” puhuminen onkin jo jonkin aikaa kuulunut läheisesti Cheekin artistikuvaan. Palefacen suomirap-historiikissa mies itse kuvaa tilannetta seuraavasti:

Olen ymmärtänyt kaikkien miellyttämisen olevan mahdotonta. Minusta on hauska heittää läppiä, joiden tiedän suututtavan jengiä. Samalla kamalla, jolla vihastuttaa vihaajia, ihasuttaa diggaajia. (Paleface 2011, 69.)

Media tarttui napakammin tähän teemaan vasta Vain elämää -sarjan jälkeen, jolloin Cheekiin alkoi ihailun lisäksi kohdistua moitteitakin aiempaa enemmän. Image-lehden Mikko Aaltonen kirjoittaa artistikollegan naljailusta:

Kun suosittu punkyhtye Pää Kii esiintyi tämänvuotisella Flow-festivaalilla, laulaja Teemu Bergman huhuili välispiikissään yleisön suuntaan. ”Jos Cheek olet yleisössä, voisit tulla tänne vetämään sen Linnan juhlien räpin, kun se oli niin vitun hyvä.”

Bergman viittasi riimitteilyyn, jonka Cheek esitti tv-haastattelussa viime vuoden Linnan juhlissa, mutta tosiasiaassa episodi festivaalitellassa oli kiteytys tutusta asetelmasta. Cheek on artisti, jota paitsi rakastetaan myös rakastetaan vihata. (Image 9/2013.)

Mikä Cheekissä sitten oikein nyppii? Aaltonen näkee hänet eräänlaisena karikatyyrien yhdistelmänä, jonka periaatteessa voisi luoda vain laboratorio-olosuhteissa.

Cheekissä tuntuu toisten mielestä kiteytyvän kaikki se, jonka on tähän saakka voinut saada kasaan vain naittamalla kokoomusnuoren, urheilijan, meklarin ja BB-julkikkisen. Ja sellaisia

yhdistelmiä ei, ainakaan Suomessa, ole ennen Cheekiä löytynyt popmuusikoiden joukosta. (Image 9/2013.)

Cheekin ärsyttävyyttä saattaa Aaltosen mukaan olla Suomen oloissa jopa historiallisen suurta:

Yhtä vahvoja intohimoja puolesta ja vastaan saa etsiä kaukaa. Niin suosittuja kuin vaikkapa HIM ja Dingo ovatkin olleet, eivät he ole koskaan ärsyttäneet ketään niin kuin Cheek tuntuu monia ärsyttävän. Ja niin ärsyttävä kuin Lauri Tähkä monien mielestä onkin, ei hän ole koskaan ollut niin suosittu kuin Cheek. (Image 9/2013.)

Anna Laineen kolumni Helsingin Sanomissa lokakuulta 2013 nojaa vankasti Cheekin ärsyttävyyteen. Laine muistuttaa, että Cheek herättää – harvinaista kyllä – kiihkeitä tunteita valtioneuvostossa asti.

Lukuisat suomalaiset siis pitävät Cheekistä, mutta todella monet myös inhoavat häntä koko sydämeästään. Jopa kulttuuri- ja urheiluministeri Paavo Arhinmäki kommentoi Gloria-lehdessä, että "nämä Cheekit ovat hirveää sontaa". (Helsingin Sanomat 11.10.2013.)

Cheek itse kommentoi Arhinmäki-kohua Avun Emilia Pyykköselle. Ministerin harkitsematon lausunto vaikutti kääntyvän Tiihosen eduksi.

Frendi lähetti minulle linkin, jossa asiasta kerrottiin. Minulle tuli heti sellainen vahva empatian tunne Paavoja kohtaan. Näin nopeasti sosiaalisesta mediasta, miten juttu tulee kääntymään. Tietysti juttu sai järjettömät mittasuhteet, ja olen sitä mieltä, että kaikilla voi olla mielipiteensä. Mutta kyllä Arhinmäki päästi sellaisen sammakon suustaan, mitä ehkä kulttuuriministerin ei olisi kannattanut päästää. (Apu 38/2013.)

Myös Rumban Jami Järvinen kommentoi Arhinmäen kannanottoa. Järvinen analysoi, että rapmuusiikin ystävänä tunnetun ministerin kritiikki kohdistui enemmän kimaltelevaan blingbling-suuntaukseen kuin nimenomaisesti Cheekiin.

Kun kulttuuriministeri Paavo Arhinmäki totesi Gloria-lehden haastattelussa "näiden cheekien" olevan hänen kirjanpidossaan "hirveää sontaa" (kuten toimittaja suomensi stadilaispoliitikon käyttämän skeida-sanana), hän ei ottanut kantaa sampleihin, sovituksiin, riimeihin tai yhtään mihinkään musiikillisiin ominaisuuksiin. Hän toi julki inhonsa rap-kulttuuriin, "jossa uhotaan rahalla, isoilla autoilla ja videoissa pyörii vähäpukeisia naisia". (Rumba 10/2013.)

Helsingin Sanomien Anna Lainekin arvioi, että Cheekin kavahtamisessa on toisinaan kyse laajemmasta viitekehystä kuin vain artistista itsestään. Laine kirjoittaa, että Cheek on helppo vihan kohde silloin, kun ärsytys kohdistuu yleisemmin äveriäisiin nousukkaisiin.

Cheek, jolla on kallis kello ja lukuisia upeita autoja, on maanläheisempi inhokki kuin miljoonaoptioita kahmivat johtajat ja veroparatiiseihin rahojaan tallettavat rikkaat. He ovat liian etäällä tavallisen ihmisen arjesta. (Helsingin Sanomat 11.10.2013.)

Laine pohtii myös Cheek-brändiin liittyvien luksusmerkkien osuutta miehen arvostelussa. Eivätkä ne räppäystaidotkaan aina niin häppöiset ole, varsinkaan jos pitäisi spontaanisti, freestylena, tuottaa iskeviä riimejä.

Cheek pukeutuu yleensä yksinkertaisesti t-paitaan ja farkkuihin, joissa ei oikein voi olla muuta ärsyttävää kuin hinta. Mutta nähtävästi Cheek on yleiseen makuun liian sliipattu. Kun Cheek presidentin itsenäisyyspäivän vastaanotolla heitti suorassa lähetyksessä Linna-räpin, netissä nousi naurunpurskahdus, ja videoklippä jaettiin ivallisesti sosiaalisessa mediassa.

Nauroin itsekin heppoiselle räpille, jossa tahattomasti yhdistyi juopa linnassa juhlivien ihmisten ja ulkopuolella värjöttelevien kansalaisten välillä. (Helsingin Sanomat 11.10.2013.)

Iltalehden Annika Rytöselle Cheek toteaa hyväksyvänsä täysin häneen kohdistuneen julkisen kritiikin, tulee se sitten muilta julkisuuden henkilöiltä tai vaikka Paavo Arhinmäeltä. Arvostelu kun on monesti ollut Tiihosen itsensä mielestä heikosti perusteltua.

Kaikki se on satanut mun laariin, en ole nähnyt niissä mitään negatiivista vaikutusta mun uralle. Jos heitetään jotain väärin perustein, asetun sen yläpuolelle. Se on mielestäni vain noloa puhua kiivaasti asioista, joita ei ymmärrä. Perustellut mielipiteet ovat aina hyväksyttäviä. (Iltalehti 22.8.2014.)

Cheek mainitsee Trendi-lehdessä ulkopuolisten mielipiteiden hetkauttavan häntä vain, jos hän on itsekin epävarma jostain. Emmi Laukkasen toimittamasta kolmen aukeaman jutusta selviää myös, että Cheek päätti vuonna 2008 alkaa provosoida tahallaan, kun hän tajusi, että jonkun on vihattava, jotta toinen voi rakastaa. Sittemmin Tiihosen arvomaailmaan on tullut muutoksia.

Hän ajatteli pitkään, että pahinta on harmaa keskinkertaisuus. Vain elämää -ohjelman kuvauksissa Katri Helena kysyi vilpittömästi, vihaavatko ihmiset Tiihosta todella.

”Sanoin, että joo, olen ehkä vihatuin kaikista. Hän ei voinut käsittää. Olenhan minä tehnyt asioita, jotka varmaan pistävätkin vihaksi. Minä en ihmettele sitä, mutta hän ihmetteli. Se

keskustelu muutti ajattelutapaani: pitääkö niitä vihaajia olla niin paljon? Eihän jengi vihaa Katri Helenaakaan, ja sillä menee kivasti.” (Trendi 8/2013.)

Vain elämää -sarjaan osallistumisen jälkeen Cheekillä on mennyt lujempaa kuin koskaan. Kuitenkaan hän ei ole luopunut kaikista provosoivista elementeistä musiikissaan, ja etenkin Jukka Pojan kanssa duetoidusta *Jossu*-hitistä nousi äläkkää mediassa ja internetin keskustelupalstoilla. Emmi Laukkanen kirjoittaa, että kappaleen arvoihin kohdistui ärhäkkää kritiikkiä: ”Onko miesten naistenmieheys yhä harmitonta mutta naisten vapautunut seksuaalisuus tuomittavaa?” Tiihonen itse pitää *Jossu*-kohua lähinnä naurettavana.

”Eihän minulla edes ole toista noin vähän provosoivaa biisiä. *Syypää sun hymyynkin* on pahempi, jos haluaa olla feministi ja haukkua minua sovinitiksi.” (Trendi 8/2013.)

Cheek vaikuttaa Laukkasen jutussa vapautuneelta. Enää ei tarvitse todistella mitään kenellekään eikä ainakaan sen vuoksi pyrkiä väkisin provosoimaan.

En olekaan enää se jäbä, jonka täytyy aiheuttaa dislike-reaktio. Se on huojentavaa. Olin elänyt asian kanssa enkä edes ajatellut sen olevan mikään taakka. Mutta on minusta kivempaa kävellä kadulla, kun niin moni ei ole enää näyttämässä keskaria. (Trendi 8/2013.)

5.3 Kova duuni

Työteliäs, uuttera, väsymätön. Cheekin levytys- ja keikkatahti on ollut sitä luokkaa, että lomailulle on harvoin jäänyt aikaa. Ahkeran puurtamisen merkitys hänen uralleen tulee ilmi myös haastatteluisissa. Työn sankaruuden painotusta – ”kovan duunin”, kuten Cheek itse on asian muotoillut – mahtui seitsemään aineistoni juttuun. Tämä riitti jaetulle kakkossijalle suosituimpien teemojen listalla.

Helsingin Uutisten haastattelussa Mete Sasioglu luonnehtii Cheekiä ”äärimmäisen kovaksi duunariksi, joka keikkailee ympäri vuoden ja hoitaa julkaisut ajallaan”. Motivaatio pysyy korkealla, sillä rakkaus valittuun lajiin on säilynyt läpi vuosien.

– Kaikki kumpuaa siitä, että teen sitä mitä eniten maailmassa haluan. Nautin tästä täysillä. Silloin kun rakastaa jotain, niin jaksaa tehdä sen eteen myös töitä.

– Mä räppään ja panostan kaiken siihen, että teen sen niin hyvin kuin mahdollista. Oon tehnyt tätä täysillä nyt 14 vuotta. (Helsingin Uutiset 18.4.2012.)

Kun studiossa rehkimisen jälkeen uusi levy on valmiina lähetettäväksi painoon, koittaa viihdetaitelijalle tien päälle suuntaamisen aika. Artistielämä on omanlaistaan todellisuutta, jossa työajat ovat epämääräiset ja kellokorttia ei leimata.

Perinteisestä elämänrytmistä Cheekin on pitänyt luopua, mutta toisaalta artistielämä on ehtinyt jo muodostua normaaliksi tavaksi elää. Tulevana viikonloppuna Cheek on jälleen töissä, omalla levynjulkaisukeikallaan. (Helsingin Uutiset 18.4.2012.)

Sokka irti -albumin (2012) julkaisun alla myös Me Naiset haastatteli Cheekiä. Toimittaja Tanja Hakamo maalaa jutussaan kuvaa vähintään joka kolmas päivä keikkailevasta artistista.

Mies hengittää ja elää hiphopia, eikä näillä kulmilla tunneta toista niin työelleen omistautunutta artistia. Hän on jo kauan esiintynyt 140–160 keikan vuositahdilla. (Me Naiset 27.4.2012.)

Tiihosella on konstinsa pysyä virkeänä työputkessa, joka jatkuu ja jatkuu. Välillä on hyvä tehdä jotain ihan muuta.

Joka kolmas kuukausi pidän yhden vapaan viikonlopun. Sen ympärille varaan kymmenen päivän loman ja suuntaan ulkomaille. Niin olen jaksanut tiukkaa keikkatahtia ilman uusia loppuunpalamisen tuntemuksia. (Me Naiset 27.4.2012.)

Cheek kertoo Stara.fi:n Anna Poikkimäelle suostuneensa myöntämään vasta vuonna 2006, että musiikinteko ja keikkailu on hänen työtään. Aiemmin Tiihonen oli mieltänyt itsensä vain katujätäksi, joka tulee vähän räppäilemään. Paitsi fanien, myös kollegoiden arvostuksen Cheek on saavuttanut kovalla duunillaan.

Tehty työ, riskit ja uurastus tuntuvat kannattaneen. Kaikki ei ole nimittäin aina liukunut eteenpäin vapaalla vaihteella. Muut räppärit eivät turhaan tituleeraa Tiihosta yhdeksi kotimaisen hip hop -genren vetureista. (Stara.fi 11.8.2013.)

Vuonna 2012 Cheek oli jälleen painanut duunia kovaan tahtiin. Seuraava vuosi ei hidastanut muusikon tahtia, pikemminkin päinvastoin. Vain elämää -megamenestyksen jälkeinen alkuvuosi 2013 sujui seuraavaa levyä työstäessä sekä tiiviisti keikkaillessa.

Kivaa, että kamaa on syntynyt kovan kiireen keskellä. Hulluinta on, että viimeisen parin viikon ajan fanit on alkaneet olla siten, että kai sä jaksat, onko kaikki hyvin. Jengi on tajunnut, että vedetään viisikymmentä festaria tänä kesänä ja duunataan levyä. Mä olen koko ajan studiossa, kun en ole keikoilla. (Stara.fi 11.8.2013.)

Avun Emilia Pyykköselle Cheek kertoi syksyllä 2013, että hänestä tiivistahtinen keikkailu on etuoi- keus, johon täytyy suhtautua arvostaen. Kesän keikkaputken päätyttyä Cheekistä ”tuntui ensim- mäistä kertaa siltä, että olen oikeasti kiertänyt kymmenen vuotta”. Seuraavalle vuodelle Tiihonen suunnitteli karsivansa keikkamäärää tuntuvasti. Töiden vähentäminen tulee kyseeseen vasta nyt, kun räppäri on saavuttanut aseman suomiviihteen ravintoketjun huipulla. On aika nauttia kovan duunin hedelmistä.

Kesällä olin tarkkana, ettei menestykseen tule turtumisen tunnetta, vaan pystyn nautti- maan kaikesta. Olen aina ajatellut, että olen saanut mennä keikalle ja että se ei ole itses- täänselvyyttä. Nyt minulla on ensimmäistä kertaa tunne, että olen lyönyt jonkin checkpointin kallioon. Uskallan ottaa vähän rennommin. Yritän antaa aikaa itselleni ja matkustella. (Apu 38/2013.)

Kova duuni voi äityä motivoituneimmallakin työmiehellä liian kovaksi. Cheekille näin on käynyt ai- nakin kerran.

Lopulta vuoden 2009 kesällä tunsin tosi kovaa uupumusta, olin tehnyt älyttömästi keikkaa ja julkaissut kaksi levyä aivan törkeällä tahdilla. Alkoi tuntua, etten jaksanut enää tehdä duunejani kunnolla ja uupumuksen vuoksi intohimo siihen alkoi kadota. Se oli kova paikka. (Me Naiset 27.4.2012.)

Tiihonen vie työnteon lyriikoihinsa asti. Demin heinäkuun 2014 jutussa hän analysoi vasta julkais- tua *Ääri rajoille*-singleä. Aino Salonen haastatteli.

– Biisi syntyi todella luonnollisesti. Kirjoitin siihen ne fiilikset, joita minulla on pyörinyt mie- lessä viimeisen vuoden aikana, Cheek sanoo.

– Olen ollut ääri rajoilla. Olen tehnyt nyt yli vuoden hommia ihan törkeällä tahdilla. Kovin draivi alkoi viime kesänä, kun tein viitisenkymmentä festarikeikkaa, *Kuka muu muka* -albu- min ja muutaman musiikkivideon. (Demi 8.7.2014.)

Edessä häämöttävät loppuunmydyt Olympiastadionin konsertit ja niitä seuraava määrittelemättö- män pituinen tauko saavat Cheekin mietteleeäksi. Tymäkkä työputki tyssähtää tyystin, mutta miten sen jälkeinen rentoutuminen onnistuu pitkän ääri rajoilla olon jälkeen?

– On mielenkiintoista yrittää jarruttaa täydestä vauhdista nollaan. Yritän rauhoittua matkustamalla paljon, olemalla muualla.

– Täällä ei ole mahdollista hypätä pois siitä, kuka on. Se on se 24/7 tätä hässäkkää. Jos on aikaa, koetan nukkua pitkään. Yritän ajatella, että on kivaa olla vain. (Demi 8.7.2014.)

Työstä nauttimisesta huolimatta Cheek pitää tarpeellisena ottaa nyt kunnolla lomaa, ensimmäisen kerran vuosikausiin. Ylikierroksilla ei olisi kovimmankaan duunarin enää suositeltavaa jatkaa yhtään pidemmälle. Tiihonen tilittää Iltalehden Annika Rytköselle olleensa jo syksyllä 2013 ”finaalissa sen kanssa, minkä verran haluan olla esillä”.

Olen ollut kymmenen vuotta rundilla, ja se on sisältänyt muutamia kuukauden keikkataukoja sekä yhden kolmen kuukauden tauon. Nyt pitää vähän miettiä ja meditoida, josko löytäisin jonkun muunkin sisällön elämälle kuin pelkän musiikin. Kuntosalin ja ystävien lisäksi se on ainoa, joka oikeasti täyttää kokonaan mun elämän. Nyt tuntuu, että mulla ei ole mitään muuta. (Iltalehti 22.8.2014.)

Tiihosen suvussa ei ennenkään ole laiskoteltu. Imagen haastattelussa käy ilmi, että Cheek on jo kotikasvatuksessa saanut työteliäisyyden mallia. ”Vanhemmat tekivät duunia koko ajan. Ehkä olen perinyt siitä jotain, yrittäjyyttä”, mies toteaa Mikko Aaltosen jutussa.

Myös Iltä-Sanomien Hanna Vesalalle Tiihonen kertoo tiukan työmoraalin ja halun pyrkiä parhimpansa olevan perintöä isältä. Sovitun keikan hän on perunut vain kahdesti: kerran ruokamyrkytyksen ja kerran päivämääräsekaannuksen vuoksi. Jopa Jere-veljen häpäpäivästä osa kului keikalla. Vesala arvioi kovan duunin olleen kiistatta keskeinen tekijä Cheekin matkalla nykyiseen suosionsa.

Tällaiseen asemaan ei pääse ilman kovaa työtä. Tiihonen onkin tinkimätön työmies - täydellisyden tavoittelija. Hän haluaa hallita musiikkibisneksen kaikki osa-alueet ja pitää kaiken tiukasti näpeissään. (Iltä-Sanomien 16.9.2013.)

5.4 Nuoruus ja perhe

Amerikkalaiset gangstaräppärit nousevat tähteyteen monesti karuista ghettoista. Suomirapin suurimman nimen Cheekin juuret ovat Vantaalla ja Lahdessa – ympäristössä, jota todennäköisesti useimmat pitävät vähemmän hengenvaarallisena. Cheekin varhaisvaiheita setvitään kohtalaisen

ahkerasti tutkielmani aineistossa. Kuusi juttua kuudestatoista käsitteli tätä kategoriaa. Kun kirjoitetaan Tiihosen lapsuudesta ja nuoruudesta, mainitaan poikkeuksetta hänen vanhempansa ja/tai veljensä. Tällä perusteella jaottelin perheeseen, sekä lapsuuden sellaiseen että mahdolliseen omaan tulevaan, liittyvät haastatteluosuudet mukaan tähän teemaan.

Yksi Cheekin idoleista, amerikkalaisräppäri Jay-Z, on maininnut tulleen kolmesti ammutuksi lapsuutensa väkivaltaisessa lähiössä. (Hardingham-Gill, viitattu 25.4.2015.) Jare Tiihosen lapsuuteen kuului hieman erilaisia epämiellyttäviä käännteitä.

Olin kuusivuotias, kun muutimme Vantaalta Lahteen. Itkin ja huusin vanhemmilleni, että en halua Lahteen, vihaan Lahtea. En halunnut hypätä siihen autoon ollenkaan, muistan miten sanoin, että mä jään tänne asumaan, en tule teidän mukaan. Ja itkin lohduuttomasti kun ajoimme pois kotipihasta. (Iltalehti 25.11.2013.)

Tänä päivänä Cheek näkee Lahteen muuton hyvänä asiana uransa kannalta, sillä hiphop-innostus lähti liikkeelle hänen kaveripiiristään. Pääkaupunkiseudulla hän olisi saattanut päätyä ihan toisenlaisiin porukoihin. Tiihonen kertoo Iltalehden Annika Rytkösen haastattelussa myös villistä yläasteajastaan.

Kun olin ysiluokalla, mua oltiin erottamassa koulusta. Pari kaveria oli jo erotettu, meillä oli kauniisti muotoiltuna aika viliskanttinen frendiporukka. Olin palaverissa opinto-ohjaajan kanssa, että mitäs nyt tehdään, ja hän vihjaili pitäisikö minullekin antaa kenkää koulusta. Sanoin, että hei, oletko nyt aivan varma, kaivapas ne mun paperit sieltä. Olin nimittäin menossa ainoana meidän kaveriporukasta lukioon, ja keski-arvoni oli 8,6 luokkaa. Opo ei tiennyt sitä, ja muistan aina sen hetken, kun se sai mun paperit käteen. Sanoin, että ethän sä voi antaa mulle kenkää koulusta, koska mä oon menossa tästä kaupungin kovimpaan lukioon. Ja niin myös kävi, jatkoin Lahden Lyseoon. Mulle oli tärkeää olla hyvä koulussa, kaiken muun härdellin lisäksi. Mutta oli meillä sellainen meininki frendien kanssa, että en ihmettele erottamisella uhkailua. (Iltalehti 25.11.2013.)

Arvostetussa lukiossa Cheek koki aluksi pakokauhua ja halusi vaihtaa koulua. Nuoreen ja rauhatomaan Tiihoseen samassa lukiossa jatkaminen vaikutti kuitenkin suotuisasti, ja edellisessä osiossa käsitelty kova duunikin kävi tutummaksi.

Nyt olen kiitollinen siitä, että pysyin Lyseossa. Siellä jouduin tekemään duunia enemmän kuin aikaisemmin, ja koulu asetti rimaa korkeammalle. Sillä oli muhun tosi iso vaikutus, että jatkoin yläasteelta lukioon. (Iltalehti 25.11.2013.)

Trendin Emmi Laukkanen kirjoittaa ala-asteikäisestä Jaresta. Reissuvihoissa Tiihosta kehuttiin reippaaksi ja kiltiksi pojaksi. Sittemmin häiriömerkinnät alkoivat lisääntyä. Nujakoissa kaksosveli Jere seisoi aina Jaren rinnalla: ”Kuka nyt kahdelle mitään mahtaa.” Cheekin lapsuuden haaveammatteihin kuului lentäjä, mutta muitakin suunnitelmia hänellä oli.

Ensimmäisellä luokalla Tiihosen opettaja käski häntä syömään lautasen loppuun ja sanoi, että ”saatat vielä joskus nähdä nälkää”. ”En minä näe nälkää, minusta tulee bisnesmies”, Tiihonen vastasi reippaasti. (Trendi 8/2013.)

Cheek puhuu haastatteluissa lämmöllä vanhemmistaan. Etenkin isä on ollut tärkeä hahmo ja esi-kuva, jolta räppäri sanoo perineensä luonteensa.

Minulla oli Lahdessa värikäs nuoruus, mutta olen kiitollinen siitä, että faija oli kunnon auktoriteetti ja meillä oli selvät säännöt. Hän takoi päähämme, että älä käytä huumeita. Ja älä lyö naista hattu päässä. Mutta se oli vitsi, Jare täsmentää. (Apu 38/2013.)

Vuonna 2012 kuolleelta isältä on lähtöisin myös Tiihosen tinkimätön halu pyrkiä parhaimpaansa, kirjoittaa Ilta-Sanomien Hanna Vesala.

- Se on sellainen Jehun perintö: ykköspallin tavoittelu kaikissa niissä asioissa, jotka koetaan tärkeäksi. Ne arvot ovat aika miehisiä. Sellainen faija oli - aika miehinen mies.

- Olen ottanut sen perinnön ja soveltanut sitä mun juttuihin. Kaikkia auktoriteetin oppeja ei silti kannata ottaa sokeasti. Oma pää ja ajatukset pitää olla. (Ilta-Sanomat 16.9.2013.)

Herkästi kiivastuvaksi luonnehdittu Tiihonen tuomittiin päiväsakkoihin muutama vuosi sitten tappeluista, joka tapahtui keikan jälkeen grillijonossa. ”En mä voi enkä yritä peitellä sitä, että tulen tietynlaisesta taustasta”, Cheek kertoo Imagen Mikko Aaltoselle.

Kun Tiihonen pääsee puhumaan nuoruusvuosien tappeluista, hänen silmänsä syttyvät. Rento takanoja sohvilla vaihtuu tiukaksi nojaukseksi eteenpäin ja puhe kiihtyy. ”Tilanne Lahden kaduilla oli todella jännittynyt. Suurin osa myöhäisteini-iästani meni pelon vallassa. Kun vanha jenkki-auto alkoi lähestyä, piti varautua matsiin. Siellä oli usein rautaa takakontissa. Faija oli opettanut mulle ja broidille vähän itsepuolustustaitoja. En halua elvistellä yhtään, mutta tosiasia on, että niille tuli säännöllisesti käyttöä. Vaihtoehtona olisi ollut ottaa itse turpaan”, Tiihonen kertoo. (Image 9/2013.)

Kaksosveli Jere on ollut Cheekille tärkeä tuki ja taistelupari. Artisti sanoo Aaltoselle ajavansa aina vapaapäivänä Lahteen tapaamaan perhettään, erityisesti veljeä. Useammassakin jutussa käydään läpi veljesten elämän ensihetkien kriittiset vaiheet.

Oikeastaan kaksosveljesten taistelu elintilasta alkoi jo ennen heidän syntymäänsä, kun sittemmin Jareksi kastetun pojan napanuora kuristi myöhemmin nimen Jere saaneen lapsen kaulaa niin, että tämän sydänäänät alkoivat heiketä. Raskaus oli keskeytettävä ja keisarileikattava poikavauvat kohdusta keskosina. Ehkä se oli seurausta dramaattisesta alusta, ehkä vain siitä, että perheessä oli kaksi samanikäistä poikaa, mutta veljesten välit ovat aina olleet erityisen läheiset. (Image 9/2013.)

Nuorena Cheek aloitti myös räppäämisen, josta sittemmin kehkeytyi ammatti. Tiihonen kertoo lehdistäjätutuissa pyrkivänsä jatkuvasti haastamaan itseään ja kehittymään yhä taitavammaksi riimittelijäksi. Alussa kaikki ei sujunut ihan niin *jippikayjei* kuin tänä päivänä kokemuksen myötä. Ensimmäinen julkinen esiintyminen oli Cheekille kuitenkin mieleenpainuva kokemus, josta Mikko Aaltonen hahmotteli tilannekuvan Imagen sivuille.

Loppukesän ilta oli viileä, mutta 17-vuotias Jare Tiihonen tunsu, kuinka hiki kihosi kainaloihin. Jännitti, vaikka oltiin tutussa Lahden keskustassa ja kavereita ympärillä. Aika ajoin nousuhumalainen kannustushuuto rikkoi odottavan hiljaisuuden. ”Jare, anna mennä jäbä!” Kaksoisveli Jere oli hiljaa eikä ilmekään värähtänyt hänen kasvoillaan. Jare tiesi, että Jere tiesi tismalleen miltä hänestä tuntui. Perääntyminen ei ollut vaihtoehto. Ei auttanut kuin vetää syvään henkeä ja tehdä ensimmäistä kertaa yleisön edessä se, mitä hän oli aikaisemmin tehnyt vain oman huoneensa suojassa: räpätä englanniksi mikrofoniin. (Image 9/2013.)

Cheek kertoo Iltalehden Annika Rytököselle, että vanhempien tuki ja usko on ollut tärkeä osatekijä nykyiseen asemaan yltämisessä:

- Iltapiiri oli positiivinen, ja se antoi mulle tosi kovan itseluottamuksen. Jotenkin tunsin itsessäni tulevaisuuden mahdollisuudet jo ihan nuorena, ennen kuin olin edes tehnyt yhtään mitään. (Iltalehti 22.8.2014.)

Oman perheen perustamista Cheek pohtii Emmi Laukkasen haastattelussa:

”Olen aina sanonut, että haluan joskus perustaa perheen. Kerran joku kysyi, haaveilenko oikeasti siitä. Rupesin miettimään, että hetkinen, en. En minä haaveile perheestä, kun menen nukkumaan. Jos haaveilisin, pyrkisin varmaan toteuttamaan sen.” (Trendi 8/2013.)

5.5 Muoti ja ulkonäkö

Tyyriitä vaatemerkkejä rakastava ja julkisuudessa aina huoliteltu Cheek on oudohko tapaus suomalaisiksi miesartistiksi, sillä monet kollegat kautta vuosien ovat suhtautuneet ulkoiseen olemukseensa enemmän tai vähemmän hälläväliä-mentaliteetilla. Mediaa asia on ymmärrettävästi kiinnostanut. Muotia ja ulkonäköä käsitellään viidessä aineistoni kuudestatoista jutusta.

Apu-lehden haastatteluun saapuessaan Cheek alkaa heti innostuneena puhua eräästä suosikki-vaatemerkistään, kirjoittaa Emilia Pyykkönen.

Auton repsikkaan hyppäävä Tiihonen on niin kuin ennenkin. Hän intoilee MCM-merkkisestä laukusta ja kengistä. Merkki on kuulemma seuraava se juttu. Jare harmittelee myös, että hänen yllään oleva valkoinen paita näyttää kuvissa ryppyiseltä. (Apu 38/2013.)

Myös Cheekin saapuminen Imagen haastatteluun taisi olla sen verran mieleenpainuva, että Mikko Aaltonen päätti aloittaa juttunsa sillä.

Levykansii- ja mainoskuvissa olisi helppo syyttää kuvankäsittelyä, mutta kun Jare Tiihonen tulee esittäytymään helsinkiläisessä valokuvausstudioissa ennen Imagen kuvauksia, huomaa, että siitä ei ole kyse. Mies todella näyttää siltä kuin hänen kasvonsa olisivat tulleet 3D-printteristä. Iho on sileä, tukka tarkasti leikattu ja hymy virheetön. (Image 9/2013.)

Demi teki *Timantit on ikuisia* -hitin kunniaksi jutun, jossa Cheekiä vertaillaan James Bondiin. Toimittaja Ida Valpas tiedustelee muun muassa Cheekin tyylistä. Vielä Tiihonen ei kuitenkaan ole ryhtynyt käyttämään pukuja Bondin tapaan.

Cheek istuu levy-yhtiön sohvalla hillittynä. Jamesbondmainen kohteliaisuus on hänen mukaansa peräisin kotoa. Leveä hymy paljastaa häikäisevän hammasrivin, ja hiukset on kamattu tuttuun tyyliin sivulle. Mustan t-paidan päällä on paksu kaulaketju. Oman vaatetyylin löytäminen on vaatinut aikaa, ja nyt uran alkuaikojen hiphop-tyyli naurattaa.

– Minulla oli valtava vaaleansininen Sean Johnin veluuripuku. Näytin siinä smurffilta. Käytin myös vaaleansinistä lippistä, joka minulla oli Avaimet mun kesiin -sinkun kannessakin. (Demi 11/2013.)

Niin ikään Seura analysoi Cheekin ulkonäköä. Sami Sykkö synnää Tyyliuomari-palstalla räppäriin lomapukeutumista sekä pohtii, miksi Cheekin tyyli on mielenkiintoinen aihe:

Lomatyylillä mukaillee Cheekin suosimaa pyhää kolminaisuutta, jonka muodostavat trendikkäät tennarit, kapealahkeiset farkut ja teepaita – kolmikymppisille tyyppinen trio.

Mutta miksi meidän ylipäänsä pitäisi kiinnostua jonkun Vantaalla syntyneen nuoren artistin kuteista? No siksi, että pukeutuminen on merkittävä osa hänen imagoaan. Vaatteet osoittavat Cheekin ymmärtävän räp-maailman aatteet. Samaan aikaan hän ilmeisesti haluaa oikeistolaisena ja Sauli Niinistön kannattajana erottua siistimmällä pukeutumisellaan Itä-Helsingin lökäpöksyosasta. (Seura 17.1.2013.)

Sykkö analysoi myös sotilaallisen hiustyylin vaikutusta artistin imagoon:

Myös tukalla luodaan imagoa. Lomakuvasta päätellen Cheekin kampausta on Dubaissaakin trimmattu kuin nuorella kersantilla, jakaus suoraviivainen ja varmasti puolustusvoimien ohjekirjankin mukainen. Tukan on lienee tarkoitus luoda kuvaa räp-maailmaan kuuluvasta miehekkyydestä, jota Cheek jatkaa tatuoinneillaan, paljastamalla musiikkivideoissa vatsalihaksensa ja ajamalla suurilla kalliilla autoilla. (Seura 17.1.2013.)

5.6 Keikat

Keikkamuusikko Cheek on viettänyt merkittävän osan 2000-luvustaan kiertueella. Koska konsertteja on ollut mittava määrä, riittää niistä myös medialle kerrottavaa. Cheekin keikoista oli puhe viidessä otantani jutussa.

Cheekin huimat keikkamäärät tarkoittavat sitä, että artisti on kiertänyt runsaasti myös suurten asutuskusten ulkopuolella. Me Naisten syksyn 2013 haastattelussa hän sanoo toimittaja Tanja Hakamolle, että tämä on ollut suorastaan kunnia-asia.

”Edellisessä kodissani pidin Suomen karttaa, johon iskin nuppineuloja käytyjen paikkojen mukaan. Jos johonkin jäi tyhjä läntti, halusin järjestää sinne keikan. Kovin montaa tyhjää kohta ei ole jäänyt.” (Me Naiset 42/2013.)

Moni muusikko on keikkaputkessaan ajautunut myös ryyppyputkeen. ”Ollaan väleissä, mutta meillä ei ole sen kummempaa rakkaussuhdetta”, Cheek kommentoi IS:n Hanna Vesalalle omaa suhdettaan alkoholipitoisiin virvokkeisiin.

Hän kuitenkin lisää, että hänen keikkaryhmälleen Suomen kiertämisessä on kyse enemmän hauskanpidosta kuin työstä. Tiihonen onkin tuttu näky keikkojen jälkeen kuppiloissa - tai nykyisin niiden vip-tiloissa. (Ilta-Sanomat 16.9.2013.)

Jottei keikkailu kävisi yksitoikkoiseksi, Cheek saattaa lisätä esiintymisiinsä hämmentäviä käänteitä. Ihan miljoonasadetta ei tällä kertaa nähty, mutta mieleenjäävä tempaus kuitenkin pröystäileväksi moititulta artistilta. Neea Jokisen juttu herättää vienoja epäilyksiä, että Cheekillä olisi sittenkin itseironiaa.

Cheek yllätti viime vuonna Tampereella järjestettävässä Blockfest-tapahtumassa, kun hän heitti kesken esityksensä 2500 euroa seteleinä yleisön sekaan. Tulevana kesänä ei enää tulla näkemään rahasadetta.

- Kyllä se jäi sellaiseksi yhen kerran jekuksi. Täytyy keksiä taas jotain uutta kivaa seuraavalle kerralle. Koko idea lähti sellaisesta hyvähenkisestä painostuksesta, rap-artisti kertoi. (Stara.fi 26.4.2012.)

5.7 Fanit

Mitäpä menestyneinkään rap-sankari olisi ilman fanejaan. Ihailijat tekevät Cheekistä Cheekin. Mies puhuukin haastatteluissa mielellään faneistaan. Aihetta sivusi viisi juttua otannastani.

Me Naisten Tanja Hakamolle Cheek kertoo kohtaavansa faneja jatkuvasti myös ulkomaanmatkoiltaan. Kansainvälistä läpimurtoa odotellessa nämä ovat toistaiseksi olleet suomalaisia.

- En muista, milloin viimeksi olen ollut matkalla, jolla en olisi kirjoittanut yhtään nimmaria tai poseerannut fanikuvassa. Esimerkiksi Dubaissa seitsemän vuotta asunut kaverini ei ollut törmännyt siellä yhteenkään suomalaisturistiin. Heitin leikilläni, että jos haluat nähdä suomalaisia, lähde ulos mun seurassa. (Me Naiset 42/2013.)

Cheek saa faneiltaan edelleen runsaasti perinteisiä kirjeitä. Niissä kiitellään hänen musiikkinsa parantavaa voimaa, joka auttaa vaikeiden hetkien yli. Tiihonen onkin tajunnut, että hänen tekemisensä isoin aspekti on jokin aivan muu kuin korskea rap-kukkoilu, kirjoittaa Ilta-Sanomien Hanna Vesala.

- Jos tämä on se, jolla pystyn jotain antamaan, niin mun pitää antaa myös heikoimmat hetkeni biisille rehellisesti. Se tarkoittaa sitä, että jaan myös sellaiset jutut, joista en puhu välttämättä edes kavereiden kanssa. (Ilta-Sanomien 16.9.2013.)

Anna Poikkimäen jutussa pitkän uran tehnyt artisti antaa arvoa erityisesti niille faneille, jotka ovat pysyneet mukana läpi vuosien.

- Mun mielestä hienoin palaute, mitä olen kuullut, on niiltä tyypeiltä, jotka ovat kuunnelleet mun tuotantoa alusta asti. Esimerkiksi vuonna 2004, kun mun ensimmäinen levy-yhtiön levy tuli ulos. Fanit on ymmärtäneet mun tarmon. Sen kasvun. Ja sä pystyt kuuntelemaan sen sieltä. Ajatukset on erilaisia kymmenen vuotta sitten kirjoitetussa tekstissä. (Stara.fi 11.8.2013.)

Kohtaamiset fanien kanssa ovat olleet monenlaisia, Cheek maalailee Staran Neea Jokiselle.

- Fanien kanssa on ollut outojakin tapaamisia, mutta nyt ei tule mieleen mitään tiettyä. Kaikennäköistä, lavalle on heitelty vaikka mitä. Tuopista pikkuhousuihin. (Stara 26.4.2012.)

Cheek muistaa uransa ensimmäisen kokemuksen fanihysteriasta. Se tuli tärkeään paikkaan, sillä tuohon aikaan hän koki muutoin epävarmuutta uransa suhteen.

2007 tapahtui myös ensimmäinen hysteria-aalto. Olimme Kuopiossa ja poliisin piti sulkea yksi katu Rock the Globe -tapahtumassa, koska jengi rynni aitoja matalaksi. Tajusin, että ehkä tästä tosiaan tulee oikeasti iso juttu. (Iltalehti 25.11.2013.)

5.8 Vain elämää

Lukuisia mainintoja keräsi myös aihe, joka osoittautui Cheekin uralle kaikkein tärkeimmäksi. Ensimmäinen tuotantokausi Vain elämää -viihdeohjelmasta esitettiin televisiossa syksyllä 2012. Viimeistään sen jälkeen Suomessa alkoi olla melko niukasti heitä, jotka eivät tiedä, kuka on Cheek. Vain elämää -sarja päättyi toimittajien syyniin viidessä aineistoni jutussa.

Rumban Jami Järvinen kertoo sen, mikä lienee tullut mainituksi tässäkin opinnäytetyössä jo useamman kerran. Vain elämää -ohjelman jälkeen Cheek on ollut todennäköisesti Suomen suosituin artisti.

Cheek esiteltiin iskelmäkansalle *Vain elämää* -ohjelmassa. Hän oli tehnyt sitä ennen jo kunnoitettavan pitkän ja laajan uran, joka sekä turvasi paikan juorulehtien palstoilla että kohotti hänen nimeään ylimpiin sarakkeisiin verotiedoissa. Mutta Neumannin kyyneleet veivät hänet tähteyteen. (Rumba 10/2013.)

Järvinen näkee, että Cheekin kankeus kameroiden edessä kääntyi lopulta hänen voitokseen.

Kaikeksi onneksi suomalaisen tositelevision kirjoittamattomat säännöt suosivat niitä, jotka eivät sopeudu formaattiin. Jare Tiihosen kömpelyys, joka oli yhdistelmä avuttomuutta ja arroganssia, nosti hänet koko muun joukon yläpuolelle. (Rumba 10/2013.)

Iltalehden Rytökselle Tiihonen kuvailee olleensa ohjelman aikaan vaikeassa elämäntilanteessa.

Vain elämää on ollut yksi mun uran isoimmista käännekohdista. Tiesin jo vuoden 2011 lopussa, että osallistun ohjelmaan. Mietin voinko ja jaksanko lähteä mukaan, mutta aistin, että tässä ollaan hyvän asian äärellä. Olin täysin loppu, tehnyt juuri albumin ja faija kuoli. Siihen nähden kuvaukset olivat mulle helpot. Tuntui vähän siltä, kuin olisi ollut lomalla. (Iltalehti 25.11.2013.)

Cheek myhäilee Staran Poikkimäen haastattelussa, että Vain elämää tuotti hänelle ja hänen uralleen yksinomaan myönteisiä käännteitä. Tiihonen sai perspektiiviä omaan tekemiseensä ohjelmassa olleen seitsikon kokeneimmilta artisteilta.

- Sain näkemystä suomalaisesta musiikista. Artistiuran kestosta. Klassikkobiiseistä. Suomiartistiudesta. Se antoi myös ihmisille ymmärryksen minusta ja suomalaisesta hip hopista. He tajuavat paremmin, että mitä tämä juttu on. Ja mun julkisuuskuva muuttui sen myötä todella paljon positiivisempaan suuntaan. Toki sain myös kivoja kappaleita track recordiin. *Levoton tuhkimo* ja *Tinakenkäytyttö* lähtevät aika kivasti festariyleisössä. (Stara.fi 11.8.2013.)

Poikkimäki kuvailee Cheekin pohdiskeluvan ohjelmaa edelleen hymyssä suin. Viikottainen uuden kappaleen julkaisu piti yllä jatkuvaa aktiivisen eteenpäin menon tunnetta. Myös ohjelman muiden artistien tulkinnat Cheekin hiteistä kohosivat suosituiksi. Toimittaja Poikkimäen mukaan tositelevision lähtö toi Cheekin artistikuvaan aivan uudenlaisia sävyjä.

Vain elämää -sarja keräsi viime syksyn mittaan 3,2 miljoonaa katsojaa televisiovastaanottimien ääreen. Suomalaiset näkivät itsetietoisesta rap-muusikosta uudenlaisen puolen. Esiin tuli hurmaava sekoitus pohdiskeluvaa ja aavistuksen pidättyväistä miestä, jonka lavaenergia ja intensiivisyys artistina olivat samalla aivan omaa luokkaansa. (Stara.fi 11.8.2013.)

Imagen Mikko Aaltonen palaa joulukuulle 2012 Vain elämää -tähtien yhteiskonsertin tunnelmiin. Yksi kerrallaan he saapuvat lavalle.

Kun on joukon siloposkisimman vuoro, yleisöstä kuuluu kohahdus. Hallin takaosasta alkaa kantautua rytmikkäitä, artistin nimeä toistavia huutoja, jotka kasvavat jokaisella kerralla

voimakkaammiksi. Lavalla on pidemmän ja komeamman uran tehneitä tähtiä, mutta kukaan ei huuda heidän nimiään. (Image 9/2013.)

Konsertin lopussa Cheek lähti juoksemaan riehakkaasti yleisön sekaan. Muut kuusi jähmettyivät lavalle. Aaltonen näkee tässä paitsi symboliikkaa, myös esimerkin Cheekin perimmäisestä luonteesta.

Yleisöön juoksemalla Cheek sai viimeisen sanan ja riisti soihdun kokeneemilta kollegoilta. Samalla Jare Tiihonen paljasti todellisen karvansa. Hän ei ollut enää se televisiossa hampaat kimallellen hymyillyt upseerin näköinen nuorukainen, vaan kuin nuori Jare Tiihosta Lahden kaduilta. Vain elämää ei ollut pehmoilustaan huolimatta poikkeus. Kaikki pelit perustuvat voittamiseen. (Image 9/2013.)

5.9 Sosiaalinen media

Cheek on Suomen suosituimpia artisteja myös sosiaalisessa mediassa. Kun hän julkaisee uuden kuvan Instagramissa, tykkäykset lasketaan kymmenissätuhansissa. Myös muissa suosituimmissa palveluissa Tiihonen harjoittaa väkevää läsnäoloa, kuten 2010-lukulaiselta nuorisoidoilta ja tähtiartistilta sopii olettaakin. Cheekin toiminta sosiaalisessa mediassa liittyi neljään juttuun tutkimistani.

Aineistoni perusteella Cheek palvelee yleisöään erityisen ahkerasti juuri Instagramissa. Me Naisten haastattelun (4/2013) yhteydessä julkaistiin Tiihosen matkoillaan ottamia Instagram-kuviakin. Iltalehden Annika Rytönen huomioi elokuussa 2014, että printin lisäksi varsinkin internetmedia on kiinnostunut Cheekin julkaisemista otoksista: ”Räppäriin Instagram-kuvatkin päätyvät nykyään medioiden verkkosivuille uutisina.”

Iltta-Sanomien Hanna Vesala yhtyy kuoroon, joka muistuttaa Cheekin läsnäolosta suosituissa kuvapalvelussa.

Kun Tiihonen julkaisee itsestään kuvan Instagramissa, saa se hetkessä tuhansia tykkäyksiä ja satoja kommentteja faneilta, jotka kaikki haluaisivat palan hänestä. (Iltta-Sanomat 16.9.2013.)

Emilia Pyykkönen kuvailee Cheekin hektistä arkea. Siihen toden totta kuuluu myös ahkera tilanne seuranta sosiaalisessa mediassa.

Ei tarvitse viettää pitkää aikaa Jaren seurassa, kun ymmärtää millaisessa pyöryksessä hän elää. Kännykkä vislää vähän väliä tekstiviestin merkiksi, ja jokaisen ohikulkijan pää kääntyy tuttujen kasvojen kohdalla. Eräs Twitter-viesti saa Jaren hermostumaan. (Apu 38/2013.)

Cheekin sosiaalisen median käyttöön liittyvä lehtikirjoittelu näyttää painottuvan yksittäisiin mainintoihin, jotka koskevat jotain palvelua. Niistä Instagram keräsi eniten Cheekin haastattelijoiden huomiota. Syvempää pohdintaa Cheekin suhteesta sosiaaliseen mediaan aineistoni ei tarjonnut.

5.10 Matkailu

Kovan duunin vastapainoksi Cheek rentoutuu matkustelemalla, kun se suinkin on mahdollista. Kotimaata hän näkee keikkareissuilla riittävästi, joten vapaa-ajan lomamatkat suuntautuvat lähinnä Suomen rajojen tuolle puolen. Cheekin matkoista kirjoitettiin neljässä aineistoni jutussa.

Lentäessään muualle Jare pakenee erityisesti työhulinää ja kiivasta keikkatahtia. Viimeksi keväällä, uuden levyn julkaisun ja täyden konserttikesän alla Jarea alkoi naurattaa ääneen, kun hän näki, miten täyteen kalenteri oli sullottu.

- Varasin saman tien matkan New Yorkiin. Tunnen itseni ja tiedän, että reissuilla lataan akkuni parhaiten. Kun varaan duunipuristusten keskelle muutaman breikin, jaksan mitä vain. (Me Naiset 42/2013.)

Kyseinen Me Naisten juttu oli otantani harvoja käytännössä yhden teeman ympärillä pyöriviä juttuja, mutta Cheekin matkailutottumuksissa vaikuttaa riittävän ruodittavaa. Toimittaja Tanja Hakamon mukaan Cheekin mieli on ilmeisen nopeasti latautuvaa mallia, sillä hänen kaukomatkansa saattavat kestää vain muutaman päivän. Vuoden 2013 siihenastiset lomamatkansa Cheek oli suunnannut New Yorkin lisäksi Hongkongiin, Israeliin, Italiaan, Qatarin ja Malediiveille. Useimmissa hän yöpyi kotimaan työkiireiden vuoksi enintään kolme yötä kerrallaan.

Myös Demin Aino Saloselle Cheek sanoo olevansa sillä tavalla rauhaton luonne, että vaikka kuu-kauden viettäminen samassa paikassa tuntuu mahdottomalta.

Minun on vaikea ajatella, että olisin yli viisi päivää yhdessä paikassa. Olen jossain neljä päivää ja sitten lennän kolmeksi päiväksi toisaalle. (Demi 8.7.2014.)

Tiihonen on utelias reissaaja, sillä hänellä on periaatteena olla matkustamatta samaan paikkaan kahdesti. Tähän nivoutuu myös toinen matkailutavoite: kiertää koko maailma. Koska koluttavaa riittää, Tiihonen tuntee syyllisyyttä palatessaan jo koettuun paikkaan. New Yorkin kohdalla mies on valmis tekemään poikkeuksen.

- No hitto, se vain on niin käsittämätön mesta, että pakkohan sinne on palata. Olen lipsunut periaatteestani myös Hongkongin ja muutaman Euroopan kaupungin kohdalla. (Me Naiset 42/2013.)

Cheekille matkat ovat itsensä hemmottelua, ja toimittaja Hakamokin kutsuu niitä luksusreissuiksi. Korkeatasoiseen hotelliin majoittuminen onkin tärkeä osa Tiihosen reissaamista. *Timantit on ikuisia* -kappaleessa Cheek mainitsee ylellisen hotelliketju Ritz-Carltonin, johon hänen ei tosielämässäkään ole kertaakaan tarvinnut pettyä.

Yhden jipon Jare on reissuvuosinaan oppinut: high fashion -muotikadun naapurustossa harvoin eksyy rupuisen hotelliin

- En halua kuulostaa röyhkeilevältä idiootilta, mutta itsensä hemmottelusta kannattaa vähän maksaa. En silti suostu pulittamaan ylihintaa tyhjästä. (Me Naiset 42/2013.)

5.11 Menestys

On osoitettavissa raa'an numeraalisesti, että Cheek on maassamme erityisen menestynyt artisti. Lyriikoissaankin hän pitää mielellään yllä tähän liittyviä mielikuvia esimerkiksi ripottelemalla luksus-tuotemerkkien nimiä. Myös medialle kuuluu osa kunniaista Cheekin menestyseetoksen levittämisessä. Menestystä ja sen symboleita käsitteli neljä juttua aineistostani.

Jo Lahden ja 5th Elementin aikoina Cheek koki olevansa menestynyt. Luottamus oman artistinimen tunnettavuuteen oli vankkumaton, kun ison levy-yhtiön portit aukenivat.

Pääsin Sonylle 2003. Luulin, että Cheek on jo niin iso nimi, etten voi enää muuttaa nimeäni suomenkieliseksi, vaikka teenkin riimini suomeksi. Se harha johtui siitä, että olimme niin isoja Lahdessa. Nyt 10 vuoden jälkeen se naurattaa. (Iltalehti 25.11.2013.)

Cheekin suosio alkoi vuonna 2012 kasvaa kiihtyvällä vauhdilla kohti nykyisiä mittasuhteita. Artisti muistelee Staran Anna Poikkimäelle tuon kesän tunnelmia.

- Meillä oli hieno kesä, kun *Sokka irti* valittiin vuoden viralliseksi kesähitiksi. Samana kesänä julkaistu *Syypää sun hymyyn* lähti ehkä jopa vielä kovempaa. Yhtäkkiä mulla oli kaksi isoa biisiä kesälle ja festarit oli ihan huikeita. (Stara.fi 11.8.2013.)

Sitten alkoi mennä yhä lujempaa. Keikkapaikoilta poistuminenkaan ei enää ollut niin helppoa. Tiihonen katsoi parhaaksi ottaa keikoille mukaan ”porukkaa, joka katsoo vähän meidän perään. Haluaisin välttää sanaa turvamies, mutta en keksi heille parempaakaan sanaa.”

Ja erikoisessa paikassa suosionsa aallonharjalla Tiihonen todellakin on. Hänen keikkapaikkansa pursuavat yli äyräiden. Hän myi suomalaisena artistina historiallisesti kaksi jäähallikeikkaa loppuun 20 minuutissa. Levyt katoavat kaupoista, hittejä syntyy kuin liukuhihnalta. (Ilta-Sanomat 16.9.2013.)

Kun imago on saatu onnistuneesti rakennettua, sitä on myös pidettävä yllä. Seuraavassa toimittaja Hanna Vesala kuvailee, miten Cheek haastattelun jälkeen valmistautuu esittelemään itsensä kameralle – ammattiesiintyjän luontevuudella.

Tiihonen on istunut haastattelun ajan valkoisessa t-paidassa ja sinisessä neuletakissa, mutta oli jo aluksi huolissaan siitä, että on viimeaikoina esiintynyt lehtien palstoilla liikaa valkoisissa t-paidoissa. Niinpä hän vetää luksuskassistaan tottuneesti vaihtovaatteet esiin, riisuutuu ja kiskoo ylleen harmaat farkut sekä Louis Vuitton -hupparin. Pian myös tukka on suittu julkisuudesta tuttuun tiukkaan linjaan.

Cheek on valmis kuvattavaksi. Kasvoille leviää tv:stä tuttu virnistys. (Ilta-Sanomat 16.9.2013.)

Seuran Sami Sykkö linjaa, että luksusmuoti kuuluu erottamattomasti rapin kimallejaoston ihanteisiin. ”Siksi tiedämme myös Cheekin suosikkimerkit – tällä hetkellä YSL ja Gucci.”

Avun Emilia Pyykkönen muistuttaa, että Tiihonen on saavuttanut selkeästi mitattavaa menestystä myös musiikin ulkopuolella.

Musiikillisen menestyksen lisäksi Cheek on valittu *Eeva*-lehdessä vuoden seksikkäimmäksi mieheksi ja iltapäivälehdissä kesän halutuimmaksi kolliksi. (Apu 38/2013.)

5.12 Kiire

Cheek on kiireinen mies, eivätkä tunnit aina meinaa riittää vuorokaudessa tai päivät viikossa. Se käy selväksi joitakin miehen haastatteluja lukiessa. Kiire oli yhtenä aiheena neljässä aineistoni jutussa.

Kiire on ollut osa tähtiartisti Tiihosen elämää jo vuosia. Jatkovaa rientämistä asiasta tai paikasta toiseen ei jaksaisi, jollei se olisi myös palkitsevaa. ”Kiireiset fiilikset. Koko päivä on ollut sinkoilemista ja nimilistan tekemistä. Naputtamistahan tää on, mutta silti tosi kivaa”, Cheek kuvaili tunnelmiaan Neea Jokiselle Staran haastattelussa keväällä 2012.

Cheek on panostanut ahkeraan keikkailuun, tehnyt uutta musiikkia tiukalla tahdilla sekä siinä ohessa pyörittänyt omaa levy-yhtiötä. Eikä siinä kaikki. Työn lisäksi Cheekillä ylipäätään on kiire elää, kirjoittaa Hanna Vesala Ilta-Sanomissa.

- Se, että mulla on kiire elää, näkyy reunalla elämisessä. Haluan ottaa elämästä paljon irti. Ajattelen niin, että okei, huomenna mulla ei ole mitään, pitäisikö lähteä Pariisiin. Se on sitä reunalla elämistä: sä menet, teet ja otat elämästä irti, etkä välttämättä tiedä, minne tie huomenna vie. (Ilta-Sanomien 16.9.2013.)

Samassa jutussa Cheek pohtii kiireen syitä:

- En tiedä, mistä se kiire tulee. Onko se nämä asiat, mitä on tapahtunut, vai vaan kiire toteuttaa, menestyä ja mennä eteenpäin. Mutta totta kai kokemukset ovat vaikuttaneet: jokainen ihminen on kokemuksiensa summa. (Ilta-Sanomien 16.9.2013.)

6 JOHTOPÄÄTÖKSET

Vaikka Cheek on suurimman suosionsa aallonharjallakin ensisijaisesti muusikko, on hän myös siinä määrin yleisjulkis, että mediaa kiinnostavat lukuisat muutkin häneen liittyvät seikat. Musiikki kuitenkin näyttää tutkimukseni valossa olevan suosituin teema Cheek-uutisoinnissa – joskin ero hänen ärsyttävyyteensä ja kovaan duuniin on vähäinen. Tutkielmani valossa Cheekin musiikista kirjoittaminen käsittelee melko kattavasti eri näkökulmia: sanoituksia, myyntilukuja ja muita suosion mittareita, räppärikollegoita. Myös itse musiikkia, Cheekin ja hänen taustajoukkojensa räppäämisen taustalle loihittamaa äänimaisemaa, käsiteltiin muutamassa jutussa.

Esille nousseet teemat ovat varsin moninaisia. Toisaalta mitään erityisen yllättävää aineistostani ei mielestäni ilmennyt. Yhtenä kenties yllättävänä seikkana tutkimuksessani nousi esiin, että Cheekin naisasioista kirjoitetaan niukasti hänen statukseensa nähden. Aineistoni ei tosin kattanut kaikkein kärkkäimpiä sensaatiolehtiä, mutta esimerkiksi juoruilla mielellään herkuttelevat iltapäivälehdet kirjoittavat Tiihosesta sangen kiltisti. Toisaalta mistäpä sitä kirjoittaisi, jos kirjoitettavaa ei ole. Cheek on hallinnut julkisuutta taitavasti ja pitänyt matalaa profiilia asian suhteen. Ilta-Sanomien Hanna Vesalakin tyytyy toteamaan, että ”naisasioista Tiihonen ei julkisuudessa puhu. Hän on ilmoittautunut sinkuksi ja on aiemmin sanonut, ettei ole koskaan asunut kenenkään kanssa.”

Cheekistä kirjoittaminen on kuin olisi virsikirjasta tutulla Jumalan kämmenellä: ”Kaikille tilaa riittää, kaikille paikkoja on.” Paikkojen riittävyden tosin näkisin kyseenalaisena, sillä suurimmankin areenakeikan piletit myydään kuitenkin loppuun hetkessä. Cheek-hahmosta löytynee silti lähes jokaiselle medialle jokin lähestymiskulma. Iltapäivälehdet kirjoittavat muita useammin Tiihosen vaiheikkaasta nuoruudesta. Naistenlehdet ruotivat antaumuksella hänen luksusmatkojaan ja huoliteltua olemustaan. Yleisaikakauslehdet voivat tehdä pitkiä artikkeleita, joissa yritetään kurkistaa Cheek-panssarin taakse, että kuka tämä Jare Tiihonen oikein on. Ja rocklehdet voivat nyripistellä hänen musiikkinsa keskinkertaisuudelle tai ignorata tyystin.

Cheekissä on kaikki.

LÄHTEET

Aaltonen, H. & Tamminen, M. 2015 Some-narsisti pääministerinä? – Alexander Stubbin mediainfama Helsingin Sanomissa. Haaga-Helia-ammattikorkeakoulu. Journalismin koulutusohjelma. Opinnäytetyö. Viitattu 9.3.2015, <http://theseus.fi/bitstream/handle/10024/86570/Opinnaytetyo.pdf?sequence=1>.

Aaltonen, M. 2013. Populisti. Image 9/2013.

Hakamo, T. 2012. Hiphop-tähti Cheek: "Uupuminen oli minulle kova paikka". Viitattu 27.4.2015, http://www.menaiset.fi/artikkeli/ajankohtaista/i ihmiset/hiphop_tahti_cheek_uupuminen_oli_minulle_kova_paikka.

Hakamo, T. 2013. "Aion kiertää koko maailman". Me Naiset 42/2013.

Hardingham-Gill, T. 2010. 'I thought my life was over': Rapper Jay Z on shooting his older brother at the age of 12. Viitattu 25.4.2015, <http://www.dailymail.co.uk/tvshowbiz/article-1331585/Jay-Z-shooting-older-brother-age-12.html>.

Jansson, P. 2014. 8 syytä, miksi Cheek myy kuin häkä. Viitattu 7.3.2015, <http://www.city.fi/kulttuuri/8+syyta+miksi+cheek+myy+kuin+haka/7716>.

Jokinen, N. 2012. Haastattelussa Cheek. Viitattu 27.4.2015, <http://www.stara.fi/2012/04/26/cheek-haastattelu/>.

Järvinen, J. 2013. Cheek, tuo 2010-luvun Danny – Miksi Jare Tiihosesta on tullut niin käsittämättömän suosittu? Rumba 10/2013.

Laine, A. 2013. Kun rikkaat ärsyttävät, Cheek saa vihat niskaansa. Viitattu 27.4.2015, <http://www.hs.fi/i ihmiset/a1381454675632>.

Laukkanen, E. 2013. Toinenkin poski. Trendi 8/2013.

Lehti, A. 2012. Cheek: "Tajusin olevani outo lintu". Viitattu 9.3.2015, <http://archive.today/TTL9>.

Lehtiranta, E. 1993. Musiikkijournalismin suuntaviivoja – laaja kenttä ilman tarkkoja rajoja. Teoksessa E. Lehtiranta & K. Saalonen (toim.). Musiikkijournalismi. Musiikin ja median kohtaamisia. Sibelius-Akatemian koulutusjulkaisuja 9. Helsinki: Sibelius-Akatemia, 10–25.

Musiikkituottajat. 2015. Suomen virallinen lista. Viitattu 6.3.2015, <http://ifpi.fi/tilastot/virallinen-lista/artistit/cheek>.

Nieminen, M. 2003. Ei ghettoja, ei ees kunnan katuja. Hiphop suomalaisessa kontekstissa. Teoksessa K. Saaristo (toim.). Hyvää pahaa rock'n'roll. Sosiologisia kirjoituksia rockista ja rockkulttuurista. Helsinki: SKS, 168-190.

Paleface. 2011 Rappiotaidetta. Suomiräpin tekijät. Helsinki: Like.

- Pennanen, T. 2009. Ostetuimmat lataus- ja singlehitit 2008. Viitattu 3.3.2015, <http://listablogi.blogspot.fi/2009/01/ostetuimmat-lataus-ja-singlehitit-2008.html>.
- Pernu, I. 2006. Mihin tääkin skene menee? Viitattu 8.3.2015, <http://www.kaltio.fi/vanhat/indexb56a.html?911>.
- Platon. 1981. Teokset. Neljäs osa: Valtio. Suomentanut Marja Itkonen-Kaila. Helsinki: Otava.
- Poikkimäki, A. 2013. Haastattelussa Cheek. Viitattu 27.4.2015, <http://www.stara.fi/2013/08/11/cheek-haastattelu-2/>.
- Pyykkönen, E. 2013. Cheek – miten lahtelaisesta räppäristä tuli suomalaisten kultapoika? Apu 38/2013.
- Rytkönen, A. 2013. Cheek Iltalehden erikoishaastattelussa: Supertähden tarina. Viitattu 27.4.2015, http://www.iltalehti.fi/popstars/2013112517760790_ps.shtml.
- Rytkönen, A. 2014. IL:n jättihaastattelu: Cheek kertoo koko tarinansa. Viitattu 27.4.2015, http://www.iltalehti.fi/viihde/2014082218593438_vi.shtml.
- Salonen, A. 2014. Cheek pelkää pysähtymistä. Viitattu 27.4.2015, <http://www.demi.fi/lehti/artikkelit/cheek-pelk%C3%A4%C3%A4-pys%C3%A4htymist%C3%A4>.
- Sasioglu, M. 2012. Cheek: Toivon, että biisejäni vihattaisiin. <http://www.helsingin uutiset.fi/artikkeli/104350-cheek-toivon-etta-biisejani-vihattaisiin>.
- Sipikari, T. & Tiihonen, J. 2007 Albumin tuotekehitysprosessi Suomessa. Case: Cheek – Kasvukipuja -albumi. Lahden ammattikorkeakoulu. Liiketalouden koulutusohjelma. Opinnäytetyö. Viitattu 9.3.2015, <https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/11273/2008-03-19-03.pdf?sequence=1>.
- Sykkö, S. 2013. Tyyliuomari: Cheek – räppäriin kuuma lomalook. <http://seura.fi/ajanviete/tyylituomari/cheek-rapparin-kuuma-lomalook/>.
- Tieaho, M. 2013. Porttikielto nosti Onnisen tähtitoimittajaksi. Viitattu 9.4.2015, <http://www.kouvolansanommat.fi/Mielipide---Kolumnit/2013/11/20/Porttikielto%20nosti%20Onnisen%20tähtitoimittajaksi/2013216551140/68>.
- Tuomi, J. & Sarajärvi, A. 2009 Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. Helsinki: Tammi.
- Valpas, I. 2013. Cheek hurmaa kuin James Bond. Demi 11/2013.
- Vesala, H. 2013. Ei mikään unelmavävy – Cheek IS:n syvähaastattelussa. <http://www.iltasanomat.fi/musiikki/art-1288599706017.html>.
- Westinen, E. 2014. The discursive construction of authenticity: resources, scales and polycentricity in Finnish hip hop culture. Jyväskylän yliopisto. Humanistinen tiedekunta. Väitöskirja.